
POVIEDKY Z INÝCH SVETOV

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Kolektív autorov</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2016)</u>	<u>101100</u>

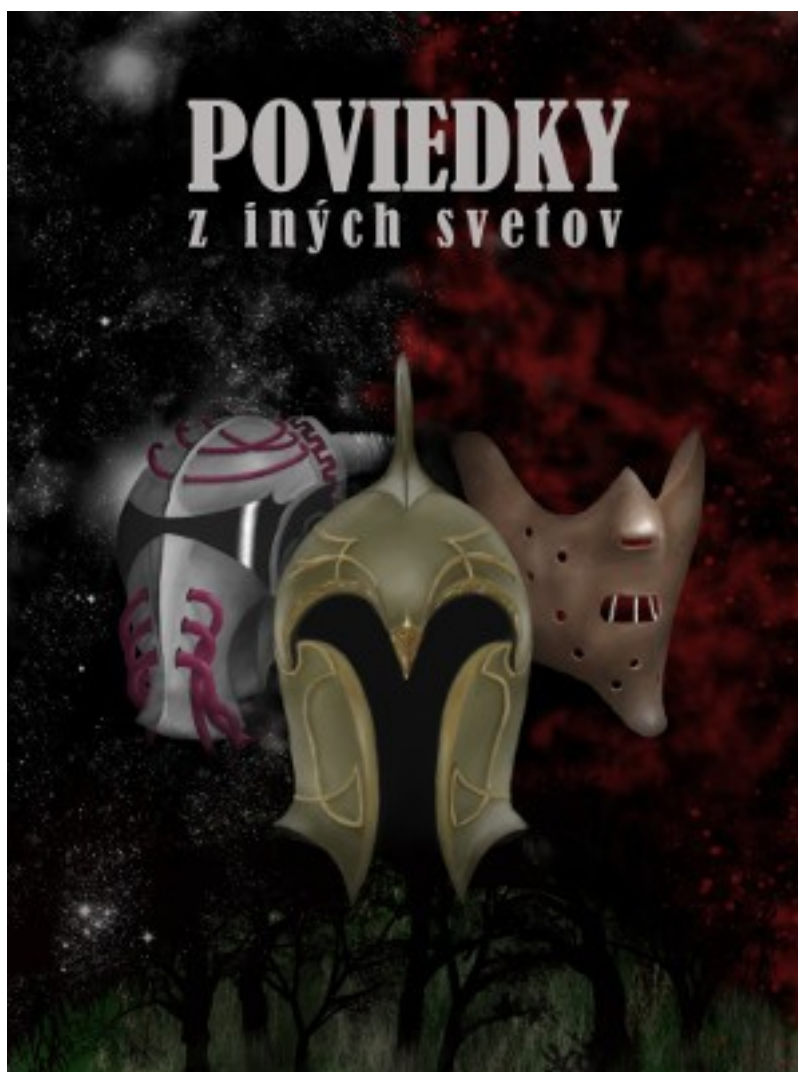
Obsah

POVIEDKY Z INÝCH SVETOV.....	1
Obsah.....	2
O knihe Poviedky z iných svetov.....	3
Neznámy hrdina (Dominik Krivák).....	4
Zo dňa na deň vojakom (Stanislav Hoferek).....	7
Biely rytier (Mária Nováková).....	9
Kostlivec na moste (Stanislav Hoferek).....	12
Človek, čo stále umieral (Ladislav Mrena).....	14
Keď bojovník zaváha (Veronika Valent).....	17
Sebaklam (William Nay).....	20
Skoro (Beáta Farkašová).....	23
Hlas z temnoty (Stanislav Hoferek).....	26
Spomienky (Stanislav Hoferek).....	29
Stará škola (Peter Šufliarsky).....	34
Prelomový rok 2288 (Veronika Valent).....	37
Galahad (Goran Lenčo).....	45
Vesmírny pútnik (Beáta Plučinská).....	47
Mier v duši (Ivan Tron Kučera).....	53
Upír (Ivan Tron Kučera).....	54
Útok (Stanislav Hoferek).....	55

O knihe *Poviedky z iných svetov*

Hovorí sa, že realita je zlá. Pochmúrna, neveselá, stereotypná. Alebo inými slovami, nie každému vyhovuje. Niekoľko autorov, ktorí majú v láske aj trochu iné svety, dalo dohromady túto krátku knihu. Začítajte sa do science fiction, fantasy a hororových príbehov, ktoré vás odvedú ďaleko od bežných starostí. Nájdete tu zamyslenia nad (akýmkoľvek) svetom a niektoré krátke poviedky by sa nezaobišli bez humoru. Ak vás poviedky zaujali, môžete sa aj vy dať na tvorivé písanie a využité svoju kreativitu.

Antológia vznikla na základe nápadu Dominika Kriváka, ktorý tiež napísal prvú poviedku. Následne sa zapojili ďalší: Stanislav Hoferek, Mária Nováková, Ladislav Mrena, Veronika Valent, William Nay, Beata Farkašová, Peter Šufliarsky, Goran Lenčo, Beáta Plučinská a Ivan Tron Kučera. Pochvalu za poctivo nakreslenú obálku si zasluhuje Pavel Malaník. Poviedky z iných svetov obsahujú sedemnást' krátkych príbehov od desiatich autorov.



Neznámy hrdina (Dominik Krivák)

Ako malému mi hovorili, že v živote môžem byť čímkoľvek budem chcieť. Neviem z akých pohnútok som sa rozhodol byť vojakom. Vtedy, keď prišiel čas urobiť rozhodnutie, mi to asi prišlo ako dobrý nápad.

Na vojne ma dali, ako sa vraví, do laty. Aspoň po fyzickej stránke. Po mentálnej som stále rovnaký magor. Keď už nič iné, aspoň som nabral svaly a mohol sa v lete predvádzať pred ženami. Ej, podaktoré slintali ako besné, to vám poviem. Až som si chvíľu sám závidel. Človeče, ako to, že vyzeráš tak dobre? Odpovedám: Šák som bol na vojne! Život bol skvelý. Až pokiaľ...

... až pokiaľ neprileteli hentí čuráci! Z akej chmáry sa sem dovalili, nikto nevie. Vraj sa blíži roj asteroidov, hlásili najprv. Potom im došlo, že to nie sú asteroidy. Že to sú poondiate lode. A že vraj invázia.

Videli ste niekedy súboj pavúka s muchou, ktorá sa chytí do siete? Nie? Ani ja. Pavúk vyhrá bez boja, mucha skape. Vždy a stále. Bodka.

Až neskoro nám došlo, že my sme tie muchy. A roj pavúkov nám lieta nad hlavami.

Najskôr povolali všetkých do služby. Musel som sa do dvoch dní hlásiť u veliaceho dôstojníka. Keď si to zráтали, zistili, že mužov je stále málo. Rozhodli, že spravia mužov aj z tých, ktorí vojnu neabsolvovali.

Predstavil som si môjho spolužiaka z gympla – Dávida. Ukážkový buzík. Ešte aj klzisko v zime sa pri ňom menilo na termálne kúpalisko. Človek musel používať päťdesiatku faktor, aby sa v jeho prítomnosti nespálil. Prisámbohu! Pri predstave, ako z neho robia muža, som sa hrozne smial. No dobre, možno nesmial...

Sedíme nasúkaní ako sardinky v obrnenom vozidle a mierime na frontu. Včera v noci sa prví z „čurákov“ vylodili na planéte. Nech si občúravajú vlastnú planétu, našu teda nebudú! Všetci sme plní entuziazmu a veríme v dobrý výsledok. Veď nám pred odchodom servírovali hovädzie steaky, tak ako by sme aj nemohli! Zrejme im došlo, že toto je koniec a nemá zmysel viac šetriť na poondiatych KD-čkách. Keď ešte raz v živote uvidím ten odporný lanšmit či pašétu, čo nám do toho balia, asi sa dogrciam. Našťastie, vzhľadom na situáciu naokolo, mi to zrejme nehrozí.

Prichádza deň D, hodina H, minúta M, či ako sa to hovorí, a vyskakujeme z vozidla.

Bežím inštinktívne za svojou jednotkou, sotva si všímam okolie. Sme v nejakom lese, všade sú posrané stromy. Hovno vidím. Odrazu chlapík vedľa mňa schytá zásah, urve mu to nohu. Kuuurňa! Iná šupa! Nemám čas nad tým premýšľať, ani mu pomáhať.

Spomeniem si na inštrukcie, ktoré sme dostali. Aj keby veliacemu dôstojníkovi pred vami odstrelilo hlavu, kým vám dáva rozkaz, dopyčujete ho a rozkaz vykonáte! Smejem sa pri tej predstave. No dobre, možno nesmejem...

Vidím niekoľkých predo mnou padnúť. Vôbec netuším, odkiaľ po nás strieľajú. Vypálím naslepo. Tuším som niečo zasiahol. Náš. Kurva!

Dobehneme k akémusi provizórnemu zákopu. Čo sme pri Verdune, doboha? Kde sú stíhačky, letecká podpora? Prečo nepočujem páliť delá? Kde je kurník nejaká artiléria, ktorá by tých smradov roztrhala na kusy?

Vyťahujem ploskačku a d'ugnem si poriadny hlt. Eeeech, či je len dobrá. Hneď som veselší. Snažím sa získať pár mimozemských skalpov, no nedá sa. Chvíľu ich totiž vidím, potom z ničoho nič zmiznú. Čo to má do riti, znamenať?

Štuchám do veliaceho dôstojníka, že sa ho reku spýtam, aké sú vlastne rozkazy a čo je naša misia, okrem toho, že skapať v tomto zákope, lenže schytá guľku do hlavy a padne rovno na mňa. Som celý zasratý od jeho krvi. Úchvatné.

Do večera čučíme ukrytí, strel'ba pomaly utícha. Sem tam počuť zblúdilý výstrel, akoby niekto páliť iba tak, z dlhej chvíle. Snažíme sa vysielaczkou spojiť so základňou, no márne. Počuť iba šum.

Ploskačka je prázdna a ja prepadám pochmúrnej nálade. Ani myšlienka na ranný steak nepomáha, ba práve naopak. Teraz som už aj hladný. Na KD-čko radšej nemyslím.

Odrazu sa z rádia ozve šum, aj keď je vypnuté a my jasne počujeme hlas. Znie trochu roboticky, chrchlavo, akoby mal pripité hlasivky, ale rozumieť mu.

„Ďakujeme, že ste nám to tak uľahčili.“ Chrch, chrch. Vážne, človeče, mal by si prestať chľastať! „Stačilo vás postrašiť a postrieľali ste sa sami. Dôvod, prečo našich vojakov nemôžete vidieť je štít, ako tomu vy hovoríte, neviditeľnosti. Práve teraz vás ale majú zameraňných. Ak do desiatich sekúnd nevyleziete s rukami nad hlavou, zomriete.“

Rádio sa odmlčí, ozve sa dlhý pípavý zvuk a stíchne.

Pomaly mi dochádza, čo som počul. Uvažujem. Čo chcem viac? Žiť ako otrok, robiť pokusného králika nejakým čuráckym emzákom alebo umrieť za svoju vlasť? A odrazu, sčista-jasna, si spomeniem. Spomeniem si na dôvod, prečo som ako dečko sníval o tom, že budem vojakom. Lebo byť vojakom pre mňa vždy znamenalo konať dobro a byť hrdinom pre iných. Dvíham zbraň, strieľam naslepo a smejem sa pri predstave, že o mojom hrdinstve ale nebude mať kto rozprávať...

Zo dňa na deň vojakom (Stanislav Hoferek)

Odstreľte niekto toho hajzla s novinami! Asi toľko k mojim myšlienkam, pán doktor. Predstavujem si situáciu, ktorá ma čaká. Postaviť sa pred doktora, otvoriť na neho hubu, vyplaziť na neho jazyk a vypočuť si, že môj zdravotný stav je v norme. A hneď potom hurá do prvej línie. Dostanem mušketu z niektorého múzea, tri alebo štyri náboje a na boj z blízka rybičku, ktorú ktosi hodil do potoka. Nádhera.

Návšteva doktora bude možno ešte kratšia. Na všetkých sa pozrie a odíde. Dobré asi vie, ako to s nami dopadne. Začala vojna a mladíkov treba poslať do boja. Zatiaľ čo nad tým uvažujem, sedím vo vlakovom kupé s piatimi ďalšími. Mladí i starí, väčšinou bez emócií. Žiadne tašky plné darčiekov, len základné potraviny a trocha oblečenia. Všetky ksichty sledujú mravca, ktorý sa po kupé prechádza sem a tam. Nikto nič nehovorí. Úplné ticho. Ideme na zhromaždisko armády, ale klasik by povedal, že ideme síce okľukou, ale aj tak do sračiek.

Jeden z chlapov, ak sa to dá tak povedať, číta noviny. Sedím oproti nemu a vidím veľký nápis o vojne. A on číta poslednú stranu. Šport? Nejaká krížovka? Netuším. Ale viem, že vojenská tematika to nebude. Načo by to čítal? Všetci to už čítali. Vyhláška, rozkazy, upozornenia. Nudné kecy a žiadne pozitívne rečičky, ako sa budeme mať všetci dobre, až vyhráme. Ak vyhráme.

Odrazu prišla strašná rana a vlak sa zastavil. Sedadlá sa zatriasli a ten chlapík s novinami sa ocitol na mojom sedadle. Najradšej by som ho niekde kopol, že čo to skúša, ale bolo mi ho ľúto. Kopnúť do 40 kíl kostí a kože nie je môj štýl. Bolí to, ale nič nemám zlomené. Aj ostatní lietali po kupé a som trochu prekvapený, že tie staručké sedadlá sa vôbec nezmenili. Poctivé železo. A ja mám na sebe poctivé kosti neznámeho človeka. Na ksichte mám článok o tom, že sa začala vojna. Super, babička si to prečíta možno až teraz. Ale čo my? Posledné, čo chcem, je niekde na nepriateľskom území a so zbraňou v ruke počúvať, že začala vojna. Spomienka na domov, kde ma nútili čistiť zemiaky, keď som akurát čistil zemiaky. Teraz by som dal prednosť zemiakmi pred ranou bodáku. Alebo pred tým, ako do mňa niekto začne pichať tupou rybičkou.

Všetci sa vrátili na svoje sedadlá, len ja som otvoril okno a pozrel sa von. Prvé tri vagony sú mimo mosta, ale ostatné sú stále na ňom. Som v strede vlaku. Úplne posledný vagon nie je rovno. Niečo sa stalo, niečo strašné. S vlakom? S mostom?

Nerozmýšľam. Nič neberiem so sebou. Utekám. Na úplný začiatok vlaku. Prešiel som cez dvere kupé a utekal som, čo mi sily stačili. Dopredu, neustále dopredu. Mal som pocit, že som na olympiáde a vyhrávam majstrovstvá sveta v maratónskom behu cez prekáž-

ky. Stupňovala sa moja sila a odhodlanie, ako i únava. Boleli ma všetky svaly v tele, aj tie, o ktorých som dovtedy ani nevedel. Utekal som a mal som pocit, že ten prvý vagón je už blízko. Okamžitá reakcia a bezchybné vychytávanie všetkých otáčok. Mal som v žilách oheň a možno som za sebou nechával ohnivú žiaru. To neviem. Nemal som kedy dýchať, nie to ešte obzerať sa dozadu.

Tu je to. Koniec prvého vagónu. Snažím sa otvoriť dvere, ale nejde to. Sú pevne uzamknuté. Nedokážem cez ne prejsť. Vyskakujem z vlaku. Utekám ďalej, popri koľajnici. Nevšímam si severák, ktorý si ma až priveľmi všíma, a napredujem. Dľaň pred tvárou mi proti studenému vetru vôbec nepomáha. Vrátim ju pri behu na svoje pôvodné miesto, a je to ešte horšie.

Zradca! Dezertér! Odbachni ho! Zabi ho! Zo zadu počujem výkriky, ale nerozumím ich významu. Popri mne preletí guľka. Prvýkrát sa obraciam. Som za mostom a chcem vedieť, čo majú všetky tie výkriky znamenať. Ďalší výstrel ma tentokrát trafil. Do stehna. Neskutočná bolesť ma rýchlo posadila. Oni po mne strieľajú. Som zradca? Čože? Však som len utekal z... čo sa to deje? Pozerám sa na chlapov so zbraňami, ako sa spolu s celým vlakom pohybujú dozadu. Celý vlak cúva. Ide opačným smerom. To most! Pozerám sa na most, aj keď moja krvácajúca noha je tiež silné lákadlo pre oči. Most sa rúca a vlak ťahá so sebou. Nieкто zničil most? My, alebo oni? Ako domino, alebo ako domček z kariet, celé sa to rúti nadol. A ja som v bezpečí. Tí z prvého vagónu pochopili moju myšlienku, ale už je pre nich neskoro.

Ostávam len ja. Bojová línia sa začína na konci trasy, ktorú musím prejsť. Hovorím si, že pomaly ďalej zájdem. Cesta späť už neexistuje. Pomaly sa dostanem do cieľa. Na chvíľu si sadnem, aby som si vydýchol od úporného behu. Vyčerpanie ma dostalo. Pozerám na svoju nohu a nadávam na vojnu, aká je krvavá. Svet predou mnou sa začína strácať.

Biely rytier (Mária Nováková)

Mladý muž sa prechádza po námestí mesta, ktoré nepozná. Nekráča sám, je s ním jeho dobrá priateľka, ktorá toto mesto pozná. Zastavia sa spoločne pri starej soche, ktorá je čiastočne zničená vandalmi i prírodou. Pozerajú sa na jej obrysy a znamenitú prácu starých majstrov.

„Kto je ten muž s mečom?“ Spýtal sa muž svojej priateľky.

„Ako to môžeš nevedieť? Je to socha Bieleho rytiera. Dúfam, že vieš, kto to bol Biely rytier a čo všetko dokázal.“

Muž chvíľu rozmýšľa. Snaží sa spomenúť, či sa neučil niečo na dejepise alebo niekde inde. Nevie. Pozerá sa na hnedovlásku po svojej ľavici a so smutným pohľadom čaká na priznanie. Teší sa, že si vypočuje pekný príbeh, ale nechce to na sebe nechať poznať.

„Povieš mi príbeh?“

„Najskôr mi povedz, čo si myslíš ty. Ako to podľa teba bolo? Prečo je slávny?“

„Myslím si, že to bol veľký bojovník a porazil veľa nepriateľov. Určite zobral ten svoj meč a rozsekal všetkých, čo mu stáli v ceste!“

„Ale kdeže. To by nebol hrdina a nemal by tu sochu.“

„Tak kto to bol?“ Spýtal sa muž.

Jeho priateľka sa na neho usmiala a jemne s ním zatriasla, až sa začal červenáť.

„Biely rytier bol skutočný hrdina. Zomrel pre lásku. Nie je to úžasné?“

„Nechápem, čo je na tom tak úžasné. Zomrieť sa dá pre všetko. Zomrel aspoň v boji?“

„Áno. Zomrel, keď ochraňoval svoju milovanú ženu proti všetkým nepriateľom. Bol odvážny a šikovný.“

„Ale aj tak sa nechal zabiť. Aspoň dosť tých nepriateľov pozabíjal?“

„Filip, ty si hrozný. Nejde tu o počty ale o to, čo všetko dokázal. Bol to skutočný hrdina.“

„Bojoval, zomrel. A potom mu spravili sochu. Čo sa ešte stalo? A prečo chcel jeho žene niekto robiť zle?“

„Biely rytier bojoval proti Turkom. Keď sa dozvedeli, kto to je, tak si prišli po jeho ženu,

aby sa vzdal. Ale on sa prebojoval až k únoscom a zachránil ju. To je také pekné.“

„Takže to bol bojovník. Kto tu má ešte sochu?“

Hnedovláska sa pozerá na svojho milovaného. Nerozumie mu. Nevie, čo to hovorí. Pre ňu je ten Biely rytier niekto úžasný, zatiaľ čo pre Filipa neznamená vôbec nič.

„Iba on. A aby si vedel, on dal všetky peniaze, ktoré mal, svojej žene. A tá múdro rozhodovala a vystrojila mu pekný pohreb.“

„Prepáč, ale ten tvoj hrdina mi nie je vôbec sympatický,“ povedal Filip.

„Aký by mal byť?“

„Určite menej pod papučou a mal by sa viac správať ako chlap. Ak bojovník, tak poriadny. Taký, čo nepozná strach a dokáže rozprášiť armádu. Ak si ale nevie ustrážiť svoju ženu, tak to je nič moc.“

„On ju ľúbil a to je dôležité. Ty nevieš, čo to znamená naozajstná láska?“

„Poviem ti moju predstavu, ako by mohol žiť niekto, kto tu má sochu. Bol to chlap, ktorý dokázal zobrať meč a nahnať každému strach. Kto sa postavil proti nemu, tomu odťal hlavu a niekedy aj s turbanom. Nikto sa mu neplietol do cesty viac ako raz. Zomrel ako starý ujček v posteli a ani v posledných hodinách života nebol dobrý nápad poriadne ho nasrať. Alebo vieš čo? Zomrel v tom najlepšom boji. Všade okolo mŕtvoly a on bol na najväčšej hŕbe sám a plával v potoku krvi svojich nepriateľov.“

„To je strašné. Niekomu takému by som nepostavila sochu.“

„Tú postavili tí, ktorí mu chceli takto preukázať vd'ačnosť za to, že ich nechal nažive.“

„Mýliš sa. Podľa legendy ju urobili starí majstri, ktorým zachránil život.“

„To je to isté, moja milá.“

„Nie, to nie je to isté. On im pomohol.“

„Aj podľa mňa. Iný je len uhol pohľadu.“

„Ja hovorím o Bielom rytierovi, ty asi o krvavom.“

„Nie je to jedno? Navyše je to socha a tá je biela tak či tak. Už si videla červenú sochu? Naozaj červenú? Ja ešte nie. Tak to bol nejaký rytier a nemyslím si, že je dôležité poznať farbu.“

„Bol to Biely rytier.“

„Možno mal len slabý obeh krvi a o to viac po nej túžil. Možno bol bledý ako stena.“

„Biela je farba čistoty. Bol to svätý bojovník, ako hovorí legenda.“

„Legendy sú niečo iné ako fakty. Jediné, čo vieš s určitosťou je to, že to bol bojovník,

lebo mal meč. Možno ani to nie. Mohol ho niekomu ukradnúť.“

Hnedovláska sa odtiahla. Neverila tomu, čo počujú jej uši a začala bojovať sama so sebou, či má cenu byť s niekým, kto neuznáva tie isté hodnoty. Biela a čierna sú na opačných póloch, tak ako vojna a mier.

„Vieš, čo som si uvedomil?“

„Čo také?“

„Nech už to bol ktokoľvek a bol akýkoľvek, asi by nechcel, aby sme sa pri ňom hádali a aby sme medzi sebou bojovali.“

„To máš pravdu,“ povedala žena a znovu podišla k svojmu milému bližšie.

Kostlivec na moste (Stanislav Hoferek)

Čo to má znamenať? Cez tú odpornú rieku sa dá dostať len dvomi spôsobmi. Po moste, alebo ju pomaly prebrodiť. Iste, most je lepšie riešenie. Aj keď je tu už len jeden. Druhý odniesla veľká voda. Prechádzka po moste však nie je žiadna prechádzka ružovou záhradou. Celý ten most, ktorý už prežil naozaj hocičo, je strážený.

Jeden kostlivec. Pche. Teoreticky to nie je veľký problém. Stačilo by ho poriadne rozsypať na kosti. Dať mu jednu pecku, nech leží a dá ostatným pokoj. Poriadne ho pokropiť svätenou vodou, spáliť ohňom či nejako odčarovať. Čo ja viem? Nikdy som sa veľmi nezaujímal o likvidáciu kostlivcov. Však aj kostlivec je len človek. Aspoň z časti. A tak má svoje práva.

Samozrejme, môžem tu diskutovať sám so sebou, či je správne ho nejakou poslať preč, zabiť, zmrzačiť. Bez ohľadu na to, čo v tomto prípade vlastne to zabitie alebo zmrzačenie znamená. A to ani nehovorím, že to má možno ako poslanie. Ako prácu. Vyhodili by ste niekoho z práce len tak? Z nejakého hlúpeho dôvodu, napríklad, že sa na vás škaredo pozrie? Alebo pre vás neurobí maličkosť, o ktorú ho požiadate? Prípadne kvôli tomu, že má vaše miesto?

To je aj môj cieľ. Byť chvíľu na jeho mieste a pobudnúť chvíľu na moste, aby som sa dostal na tú druhú stranu. Len také malé pobudnutie. Nechcem žiadne následky. Vlastne mi nejde ani tak o most či o kostlivcov, ale o tú rieku. Jednoducho mi vadí. Robí tu prebytočnú prekážku vo voľnom pohybe.

Tak teraz neviem. Ako to vyriešim? Ideálne by bolo, keby ten kostlivec z mosta odišiel. Nikomu sa nič nestane. Zdvihne ten svoj zadok, alebo to, čo z neho ostalo, a postaví sa niekde inde. Alebo nech si sadne, ľahne, čokoľvek. A kdekoľvek. Len nie na moste. S kostlivcami je to strašne ťažké. Keď si niečo zoberú do hlavy, tak to len tak neodíde. Aj keď, až tak veľa toho v hlave nemajú. Žiadne fyziologické potreby. Ani úpal nedostanú, ani neprec-hladnú v noci, na daždi či pri severáku. Nič. Ani na hlúpy záchod si neodskočí. Len tam tak stojí a škaredo zíza na okolie. Huncút! Niečo celkom iné, ako všetky tie deti, ktoré sa jednoducho nechcú zastaviť a všade behajú, skáču, lozia a neviem čo. Tento kostlivec tu má svoju baštu. Svoju pevnosť. A ako hrdý strážca tu jednoducho zavadzia.

Ostáva mi niekoľko možností. Prebrodiť sa cez rieku, dohodnúť sa s tým kostlivcom, alebo sa ho zbaviť. Ale, otvorene, kto sa už s kostlivcom niekedy dohodol? Ako by sa s by-tosťami z kostí dalo dohadovať? S ľuďmi je to niečo iné. Dáte im zlato, víno, čokoľvek. Každý človek niečo potrebuje, alebo sa tvári, že to potrebuje. Vždy sa dá s nimi dohodnúť, ak je tá správna cena a za tú správnu službu. Ale čo by chcel kostlivec? On nenesí zlaté

šperky, ani si za zlato nič nechce kúpiť. Nič nepije. Abstinent jeden. Ani sa neprejedá. Tabak na neho neplatí, ani krásne ženy. Nepotrebuje ani pozemky, šľachtický titul. Vôbec nič. Ani tie vyššie fyziologické potreby. Napríklad seberealizácia. No iste. Nie, s ním sa nedohodnem.

Preto sú už len dve možnosti. Brodenie a boj. Ale ako môžem zabiť alebo aspoň zahnať kostlivca? Mám sa mu normálne prihovoriť s tým, že ak ma neposlúchne, tak mu zlomím ruku? On vlastne nemá ruky. Tak čo mu mám zlomiť, stehennú kosť? Potom by ušiel? Dokelu, ani utopiť ho nemôžem. Ako fakt, prečo je na moste? Jemu by malo byť jedno, či je na moste, alebo priamo vo vode. Ani len kyslík mu netreba. Prídem k nemu, hodím ho do vody a vybavené.

Jediný problém je v tom, že môže urobiť to isté aj on mne. Asi som to na dnes s filozofiou trochu prekombinoval. Ani mne nevadí to, že je tá rieka hlboká. Dýchať nepotrebujem. Pľúca nemám. Iba kosti. Asi jednoducho zájdem za tým kostlivcom a nejakú sa dohodneme. Možno je rovnako ako ja dobrák od kosti. Veselo sa vyberiem k nemu a keď sa ma bude pýtať, prečo som tak dlho stál na brehu, tak mu poviem, že som zas rozmýšľal o živote. Ten bol o niečo viac zaujímavý.

Človek, čo stále umieral (Ladislav Mrena)

Prvý krát som zomrel, keď som mal dvanásť. Spadol som z hojdačky na detskom ihrisku, rovno na hlavu. Urobil som si do nej nechtiac dieru. Bolo to niekedy okolo roku 1890, na jeseň myslím. Otec si na chvíľu odbehol do blízkeho stánku kúpiť dnešné noviny. Keď sa vrátil bol som už mŕtvy. Našiel ma ležať v kaluži krvi. Strašne plakal. Volali ma Kevin.

Druhý krát som zomrel ešte pri pôrode. Moju mamu priviezli do nemocnice v New Castle s komplikáciami. Od začiatku tehotenstva som mal zdravotné problémy, ktoré vyústili do zle otočeného bábätka. Pupočnú šnúru som mal omotanú okolo krku a nevedel som dýchať. Mamu rozrezali rýchlo cisárskym rezom a doktor sa ma snažil zachrániť. Ale bol som už mŕtvy, keď ma vytiahli von. Bol som totálne modrý a ani resuscitácia mi vzduch do pľúc nevrátila. Skonštatovali už len predčasnú smrť. Všetci strašne plakali. Chceli mi dať meno Charlie.

Po tretí krát ma skolilo nákladné auto. Písal sa rok 1910 a ľudia nosili smiešne obleky. Bol som mladý samopašný teenager s rozstrapatenými vlasmi a šibalskými očami. Stále som niekde lietal a mama ma veľakrát nevidela celý deň. Miloval som stromy, prírodu a divoké rieky plné rýb. Bývali sme v malom mestečku Olse blízko lesa. Cez mesto viedla len jediná hlavná cesta, ktorá spájala dve veľkomestá, Venver a Intercity. Toho dňa bola vonku krásna jar plná snečných lúčov, a ja som zasnený prechádzal cez cestu v nesprávnej chvíli. Už ani neviem čo mi behalo myslou, keď som doslova skočil pod kolesá. Moje malé krehké teličko nemalo šancu voči železnému obrovi. Nákladné auto uháňalo rýchlo a po náraze ma ešte jednu ulicu ťahalo so sebou. Alebo skôr torzo tela, ktoré zo mňa zostalo. Bolo tam strašne veľa krvi. Strašne ma všetci ľutovali. Plakal aj vodič. Volal som sa Brian.

Na štvrtý krát, sa mi podarilo konečne aspoň dospieť. Akurát som oslavoval osemnásť narodeniny a strašne dobre som sa zabával. Dom bol plný ľudí z rodiny. Všade vládol smiech a dobrá nálada. Mal som tam aj svoju priateľku a mnoho kamarátov. Po sfúknutí sviečok z torty som sa rozhodol otvoriť šampanské aby sme si spoločne pripili. Chcel som sa riadne opiť a večer vyšukať z priateľky dušu. Kondómy ležali bezpečne uložené vo vrecu nohavíc. Flašu šampanského som poriadne roztriasol ako som to videl v mnohých filmoch a otvoril ju. Korok vystrelil obrovskou rýchlosťou, ktorá prekvapila všetkých. Trafil ma rovno do ľavého oka. Ten náraz a tlak vtlačil oko do lebky, kde prasklo. Ozvalo sa za-praskanie a potom mľaskavý zvuk. Krv vystrekla na tortu a pokropila aj ľudí čo stáli blízko. Vydral sa zo mňa výkrik a zrútil som sa k zemi v bezvedomí. Zavolaný záchranári ma rýchlo odviezli na pohotovosť. Cez hlavu mi známi prehodili a na pevno utiahli tričko niekoho z hostí. Mal veľký nápis Nádej nikdy nezomiera. Čo bola irónia, pretože som umrel o pár sekúnd nato ako mi ho lekári dali dole. Robili čo mohli, to sa nedá poprieť, no proti silám prírody nemali veľa šancí. Čas úmrtia bol zaznamenaný na piatu podvečer. Všetci plakali a najviac asi moja priateľka Natalia. Bola krásna a plánovali sme spoločnú budúcnosť. Volala ma Macko.

Na ďalší krát, piaty, som bol bezdetný mládenec. Mal som tridsať päť a bol som plný života a energie. Duševne vyrovnaný a veľmi pekný muž. Žil som spokojný život samotára. Mal som prácu, byt aj peniaze. Nie veľa ale dostatok na všetko. Ženiť som sa neplánoval, aj keď som ženy striedal. Miloval som ich. Všetky. Miloval som hlavne flirty a jednorázový sex s neznámou z baru. Sex som hľadal každú noc, až kým som nenarazil na kozatú striptérku Michell v mojom obľúbenom podniku, u zajačika. Sedel som akurát vtedy na svojom obľúbenom mieste pri bare a nalieval sa už myslím šiestou whisky s ľadom. Michell bola podľa mňa najkrajšou ženou v tomto striptízovom bare. Jej krásne štvorky a dokonalá prdelka sa nedali prehliadnuť. Bola ako bohyňou krásy a sexu. Afrodita by mohla ísť kozy pást' pri nej. Toho večera som si priplatil aby venovala väčšiu pozornosť mne. Chcel som súkromné číslo a plánoval som sa jej odovzdať. Vyliat' si srdce. Všetko šlo po masle. Klaplo to lepšie ako som predpokladal a akurát mi ho fajčila v súkromnom priváte, keď dnu vstúpil jej snúbenec. Bol to presne ten okamih v živote, keď si poviete, a kurva! Som mŕtvy. Bol to klasický dvojmetrový týpek s brokovnicou v ruke. Len – len, že sa Michell uhla, keď z nej vystrelil rovno dve rany do mojej odhalenej hrude. Ozvala sa rana ako z dela a ja som zacítil štipľavú bolesť. Život zo mňa v okamihu vyhasol a vznášal sa nad telom ako héliový balónik. V hrudníku som mal čistý priestrel a v mieste kde malo byť srdce bolo vidieť skrz. Môj vyplašený pohľad ešte dlho potom koloval na titulkoch novín a časopisov. Na pohrebe som mal možno päť prítomných, a z toho jeden bol hrobár. Nejakto to nadšenie z mojej osobnosti u ľudí upadlo po mojej smrti. Volal som David.

Vtedy som si uvedomil, krátko pred smrťou, že stále umieram. Ale prečo? Netušil som. A vždy som sa ako zázrakom objavil v inom živote, v inom tele. Ale bol som to ja. Znie to neveriteľne, ale toto bol môj život. Takže som si povedal, že si to začnem užívať. Takzvanú nesmrteľnosť. A začal som žiť riadne bujarí život. Myslím ten ďalší. Večierky, alkohol, drogy, sexuálne orgie, kokaín, marihuana.

Jedného dňa, po vyfajčení tretej marihuany a jedného kráľovského bongu, nerátajúc množstvo alkoholu v krvi, som sa prebudil vo svojom stane a vyliezol som von na denné svetlo pred stan. Naskytol sa mi neveriteľný pohľad na tisíce stanov a karavanov na jednom veľkom poli. Tisíce ľudí s dobrou náladou tancovalo a radovalo sa zo života. Všade boli namaľované kvety a srdiečka. Všetko hýrilo farbami. Odvšadiaľ sa ozývala rajská hudba. Áno, bol som na najväčšom stretnutí hipisákov všetkých čias. Bol som vo Woodstocku. Ako som prechádzal medzi stanmi, usmieval som sa na všetkých. Všetci mi pripadali ako priatelia, strašne milí ľudia. Nieкто v pozadí bubnoval melódiu svojho života, nieкто hral na gitare sólo, ale všetci sa radovali zo života. Všetci sme milovali jednu spoločnú vec, marihuanu. Keď som sa predral na druhý koniec nekonečných stanov, vošiel som rovno do modrého karavanu. Patril Lucy, mojej vtedajšej priateľke. Lucy, s prsia ako jedna báseň. Privítala ma s úsmevom a objala, ako keby sme sa nevideli roky, a pritom som ju minulú noc do sucha vylízal. Posadili sme sa a ona vysypala na stôl kokaín. Bol som vtedy pevne rozhodnutý, že si musím dať aspoň na chvíľu pauzu. No dlho netrvala. Stratil som sa v jej modrých očiach a bujnóm výstrihu. Tak som zas poľavil. Lucy mi povedala len toľko, že

milovanie pod rúškom kokáinu je tá najlepšia vec na svete. Ani tú vetu nedokončila a už som mal biely nos. Cítil som sa ako najšťastnejší človek na svete. Plný neutíchajúcej energie. Lucy začala tancovať na mojom lone, kým ja som ležal. Pomaly sa vyzliekala v rytme hudby. O chvíľu sa mi oči prevrátili naruby a začala mi vytekať biela pena z úst. Kto mohol tušiť, že mám epilepsiu? Už som sa neprebral. Lucy plakala dlho ale rýchlo našla útechu v náručí iného nabijáka. Ale mrzela ma táto smrť lebo som si myslel, že som mal jeden z najkrajších životov. Volal som sa Jeremy.

Ubehlo potom asi tridsať možno štyridsať rokov, keď som ako mladý muž vyšiel v teplákoch von pred dom na verandu pre noviny. Slnko pekne hrialo a vyzeralo to na krásny začiatok dňa. Otvoril som noviny a zrazu som si uvedomil, že som tu zas. Že žijem. Som späť.

Ked' bojovník zaváha (Veronika Valent)

Pohltil ju smútok. Strašidelne silný, bolestivý. Tento deň bol pre ňu veľmi ťažký. Od rána ju prenasledoval. Ako to všetko rýchlo ubehlo. Jej posledné dieťa, najmladší syn Ehril, sa dnes stane dospelým a navždy opustí rodný príbytok. Kedysi sa v ňom ozýval smiech a výskot detí, k tomu patrilo večný neporiadok a kopec roboty okolo nich, ale Nómen to milovala. Povila sedem detí, ktoré dali zmysel jej životu. Napriek veľkej túžbe ďalšieho potomka sa už nedočkala. Múdra Matka Príroda to tak zariadila a Nómen sa s tým nakoniec zmierila.

Na rozdiel od nej mal Ehril dobrú náladu. Takisto ako jeho hrdý otec a Nómenin manžel, ktorému sa dostalo cti odvieť svojho druhorodeného syna na cestičku Služby a pokory. Obaja posledné týždne vytrvalo trénovali, aby sa dnes Ehrilovi podarilo dosiahnuť čo najlepšie hodnotenie. Prijímacia skúška dospelosti sa odohráva na jar, hneď potom ako odkvitnú všetky čerešne. Jedinou podmienkou je, že sa musia nazbierať aspoň traja vekovo vhodné kandidáti spomedzi horských kmeňoch severného Imladrisu. Našťastie vôbec nezáležalo na pohlaví, takže spriatelene rodiny zo široka-d'aleka mali skoro každý rok dôvod na spoločné stretnutie, zaujímavé divadlo a následnú večernú oslavu. A tá bola veru veľkolepá, lebo sa slávil aj koniec dlhej zimy a príchod jari.

„Mama, už je čas,“ sadajúc si na vyrezávanú stoličku povedal krásny vysoký mladík s očami farby neba po letnej búrke. Také boli modré a čisté.

Nómenin pohľad sa zahmlil. Napriek tomu zobrala do ruky starodávny kostený hrebeň vykladaný vzácnymi kameňmi a dala sa do česania dlhých strieborných vlasov, tak ako to robila celé roky. Uvedomovala si, že je to naposledy a ruky jej odmietali poslušnosť. Kým si Ehril nenájde ženu, bude sa musieť o svoje vlasy starať sám. A nielen o to.

Opar sa postupne menil na letný dážď, ktorý dopadal na splývavú nádheru pod jej prsami. Syn nič nezbadal a veselo sa rozprával s otcom. Dostával posledné rady ako na konkurentov. Ehril sa stoj čo stoj chcel stať bojovníkom. Ale ak by mu bolo súdené byť kováčom, ako je dedo, zmieril by sa s tým. Vždy miloval vôňu ohňa a roztavenej rudy. Ukul už ne jeden meč, ale viac ho bavilo oháňať sa nimi.

Nómen zaplietla synovi hrubý vrkoč a vzdychla si: „Dieťa moje, neboj sa nič. Milovala som ťa doteraz a budem naďalej bez ohľadu na to, ako dnes skúšky dopadnú. Ďakujem Matke, že som sa mohla doteraz o teba starať a vraciam ťa do jej lona. Ona sa o teba múdro postará.“

„Ďakujem, mama, budeš na mňa vždy hrdá. Sľubujem,“ povedal Ehril a odišiel s otcom na cvičnú lúku, kde sa mali skúšky začať čo nevidieť.

Prišiel načas. Slnčné lúče už vysušili poslednú kvapku rosy a stále trochu vlhký ranný vzduch voňal po kvetoch, ktoré otvorili svoje kalichy. Trubač zatrúbil po druhý raz a všetci vedeli, že mladí sa o chvíľu vydajú na Cestu. Diváci si hľadali miesta s najlepším výhľadom na kopci a skalách nad lúkou.

Ehril veľmi rýchlo pochopil, že to nebude mať jednoduché. Na cvičisku sa zhromaždilo spolu až pätnásť mladých a bojovnícke miesta boli iba tri. Dobré, ak Ehril odrátal sedem dievčat, mal rovnaký počet protivníkov. Nepredpokladal, že by o túto prácu malo záujem

niektoré z nich. Ženám sa málokedy podarilo presadiť medzi ochrancov. Zväčša skončili ako vedmy, učiteľky, liečiteľky, strážkyne prírody, tkáčky alebo tie s umeleckým cítením ako uznávané dekoratérky. Muži mali menej možností. Okrem už spomínaných sa mohli stať staviteľmi, obchodníkmi, lesníkmi, učencami alebo ešte kováčmi. Nevýhodou skúšky bolo, že sa nedala opakovať. Nielen tunajší elfovia verili, že Matka sa nikdy nemýli.

Tupý úder do chrbta prebudil znepokojeného Ehrila do reality. Nechtiac do neho sotil zadýchaný oneskorenec. Mladý elf sa otočil a uvidel za sebou krásnu neznámu s čiernymi vlasmi zapletenými do komplikovaného vrkoča. Niektoré pramienky mala medené. Pozrela na neho zvláštnymi zlatozelenými očami a s ospravedlňujúcim úsmevom povedala: „Prepáč, nechcela som ti ublížiť.“

Ehril sa nevedel rozhodnúť, čo ho viac zaujalo, úsmev, oči alebo nežný hlas.

„Nevadí, nie som zo skla,“ odpovedal jej. Ona sa znovu pousmiala a predierala sa ďalej dopredu, aby lepšie počula posledné pokyny náčelníka.

Kamarát štuchol Ehlira pod rebrá a povedal: „To je Inal, sirota. Ľudská matka zomrela pri jej pôrode a otec sa zbytočne vzdal nesmrteľnosti v snahe zachrániť ju. Zomrel o pár rokov v boji proti Urgom. Vychovala ju rodina jeho brata z osady vedľa Zvoniaceho vodopádu.“

Od tej chvíle mal Ehril problém plniť úlohy, pretože potajomky sledoval nevidane zaujímavú krásku. V behu porazila všetky dievčatá, v plávaní takisto, v teste liečivých bylín bola zo všetkých najlepšia, v pletení koša zas najpomalšia a popravde, ten jej by sa nedal použiť na nič iné iba na založenie ohňa. Aj to len po vyschnutí. Potom nasledoval test citovania svätých písíem, tak bola znova na chvoste, ale v strelbe z luku si vystrelala krásne tretie miesto aj medzi mužmi.

Po tejto disciplíne boli rozdelení na dve skupiny, kým ostatní sa venovali hre na harfu a podobné umelecké úlohy, piati chalani a Inal mali privolať voľne pusteného koňa a previezť sa na ňom, zobrať zo zeme sekeru a trafiť do terča. Ona to elegantne zvládla, asi najlepšie zo všetkých, hoci kôň bol stále ten istý a každým zavolaním menej ochotný k spolupráci a ona ho privolávala ako predposledná. Na strom sa vyšplhala dokonca rýchlejšie ako Ehril. Nakoniec prišli záverečné disciplíny. Osobné súboje. Najskôr mečom. Inal prvý zápas vyhrala, to ju posunulo rovnako ako Ehrila do druhého kola.

Ocitli sa v spoločnom súboji. Ešte ráno na všetko odhodlaný mladík stál oproti dievčaťu s dokonalou postavou, ktoré sa mu pozeralo priamo do očí a uvažovalo ako ho poraziť. Videl v jej očiach veľkú túžbu splniť si svoj sen. Horela v nej vášeň, vnútorná sila, ale aj bolesť. Celý súboj sa snažil jej magickému pohľadu vyhýbať. Veľmi chcel zvíťaziť.

Pomerne rýchlo ju odzbrojil a naučeným hmatom hodil o zem. Rukou stihol zachytiť jej hlavu tesne pred úderom. Začudovane sa na neho pozrela. Tie oči ho prosili. Skláňal sa nad ňou a chystal sa naznačiť seknutie mečom, no nedokázal to. Vedome zaváhal. Ona to rýchlo využila, kopnutím ostrým kolenom do chrbta a vykrútením zápästia v tom istom okamihu ho odzbrojila, neskutočne rýchlo sa uvoľnila a jeho vlastným mečom naznačila zásah z boku do krku. Všetci jej tleskali a zahanbený Ehril zachytil otcov nechápavý pohľad. Zato matka sa na neho podozrivo milo usmievala. Nómen ako jediná vedela, čo k čomu pred zrakmi všetkých ich priateľov, rodiny, známych došlo. V tom momente sa prestala o budúcnosť Ehrila báť. Bojovník s láskou v srdci sa bije ako lev, ale s rozumom, pretože má poriadny dô-

vod na návrat.

Mladík sa z prehry rýchlo otriasol a sústredil sa na boj muža proti mužovi. Našťastie tentoraz nemusel zápasit' s devou, tak skončil ako víťaz. Na výsledky čakal vo výbehu s koňmi. Ich energia ho upokojila a zmiernila sklamanie. Nebol si istý výsledkom.

Slnko sa už klonilo k večeru. Únavu z celého dňa takmer necítil. V myšlienkach sa vracal k jednotlivým disciplinám. Niektorými mohol prejsť o niečo lepšie. Drobné chyby ho priviedli k neistote. Práve uvažoval nad svojím ďalším osudom, keď sa jemná ženská ruka dotkla hlavy koňa a ten spokojne zafňkal. Pred chvíľou ľstivá bojovníčka mu čosi pošepala, pobozkala ho a on pokojne odišiel za stádom. Ehril sa prichytil, že mu závidí bozk tých krásnych pier.

Kráska sa otočila k odzbrojenému mládencovi. „Volám sa Inal a prišla som sa ti poďakovať. Ak sa vďaka tebe dostanem medzi ochrancov, nikdy ti to nezabudnem. Budem ti v bojoch verne kryť chrbát,“ slávnostným tónom prisľúbila.

Pobavila ho. Obaja to mali neisté. Obchodnícky poznamenal: „Som Ehril. Myslím, že si zaslúžim niečo, aj keď sa tam nedostaneme.“

Inal mu venovala očarujúci úsmev. „Dobre. Dohodnuté. V tom prípade vymyslím niečo iné,“ povedala a odbehla za zvukom lesného rohu, ktorý oznamoval ukončenie hodnotenia.

V tej chvíli si Ehril uvedomil, že na výsledku mu až tak nezáleží. Na svoju budúcnosť sa zrazu začal pozerat' úplne inými očami. Takými zlatozelenými.

Sebaklam (William Nay)

Sotva precitol, odlepil dokaličenú tvár od vlhkej pôdy a už aj vyplúval horkú hlinu, ktorá sa mu počas pádu usadila v podnebí. Postupne sa rozpamätával na prepravný vagón s čiernymi pasažiermi. Jediný zdroj svetla poskytovala petrolejová lampa. Keď sa však za ňou v noci natiahol, nebola tam. Pokúsil sa nahmatať aspoň svoj ruksak, lenže aj ten sa v tme akosi stratil. Akýsi mladík nanešťastie v tej chvíli odsunul dvere. Interiér vozňa osvietil mesačný svit sprevádzaný studeným vánkom a bradáč konečne uvidel nočnú oblohu posiatu hviezdami. Mihotali sa nad nekonečným kukuričným poľom. Uprostred tejto prenádhernej scenérie sa stále nachádzala silueta muža. „Zober mu tú mapu!“ ziapal na manželku, ktorá práve zápasila s podivínom z dnešného rána. Ten čudák sa počas celej cesty venoval iba svojim knihám. Kým nervózny skokan čakal na svoju družku, pochabý vietor mu z hlavy odfúkol klobúk a bradáč okamžite spozornel. Klobúk pristál neďaleko strateného ruksaku.

Zvyšok cestujúcich celému divadlu len nečinne prizeral. Necítili potrebu zasiahnuť. Sledovali ako knihomoľ mláti ženu a ako potom bez sebamenšieho zaváhania strká jej milovaného muža pod vlak.

Vagón nepatrne podskočil a bezmocné žieňa sa so srdcervúcim nárekom rozbehlo k dverám. Bradáč sa za ňou vrhol v poslednej chvíli, no ktosi ho schmatol pod krk a pomocou tupého predmetu ho poslal do ríše snov. Tu jeho spomienky skončili.

Ležal vedľa koľajníc a pred ním sa rozprestieralo kukuričné pole zahalené do tmy. Bradáčove strapaté vlasy smrdeli petrolejom. Mal ich v tvári, no len čo si ich odhrnul, zaregistroval siluetu kovboja. Bol otočený chrbtom a práve vykonávala malú potrebu. Žblnkot smradľavej mláčky nútil bradáča vstať, lenže rovnováhu dlho neudržal. Podlomili sa mu nohy a svet sa s ním otočil o stoosemdesiat stupňov. Bradáč skončil prevalený na druhý bok, chtiac-nechtiac otočený tvárou v tvár mŕtvoľe.

„Kurva!“ zvolal zdesene, pretože v nej poznával ženu z vlaku. Uvedomil si, že celá jeho snaha vyšla navnivoč.

„Dobré ráno,“ prihlásil sa neznámy kovboj o slovo.

„Čo sa kurva stalo?“

„Už nekurvi a pozviechaj sa,“ riekol bezstarostne pôsobiaci muž podávajúc bradáčovi pomocnú ruku. Len čo mu pomohol vstať, priložil mu k perám poloprázdnu fľašu vodky. „Pi!“

„Veď je tam kurva voda!“ post'ažoval si bradáč, no obsah fľaše razom vyprázdnil.

„Piješ ako dúha, kamoško,“ riekol cudzinec odoberajúc dehydrovanému bezdomovcovi fľašku z rúk. Vzhľadom na obedňajšiu chl'astačku, vycítil bradáč z kovbojových slov istý sarkazmus.

„Poznáme sa?“

„Volám sa Graham, ale priatelia ma volajú Kovboj. Som lovec - lovec príšer!“ Pri predstavovaní sňal kovboj z hlavy klobúk, čím odhalil hrôzostrašne vyzerajúcu ranu siahajúcu do hlbín ľudskej lebky. „Nepamätáš si ma? Ukrýval som sa s bratom v zásobovacom vozni. To on si medzi nami

všimol toho nakazeného. To Mark - Mark ho uvidel prvý!“ Kovbojove spomienky boli až také silné, že nedokázali vzdorovať emóciám. „Mark - môj brat sa volal Mark,“ ukázal prstom na klobúk, ktorý si privlastnil. „To Mark v panike rozbil petrolejovú lampu, ktorá svietila tomu zombíkovi do tváre. Chcel sa zachrániť, no namiesto toho otvoril dvere a...“

„A ty si ho strčil!“ doplnil ho bradáč.

„Vieš predsa, že keď ťa nakazia, skôr či neskôr sa staneš jedným z nich. Bolo to nevyhnutné - nevyhnutné k záchrane ľudstva!“ nahováral si kovboj. „Aj teba som vyhodil - zachránil - a vidíš, prežil si. Život za život!“

„A tá žena?“

„Vari si si nevšimol, že aj ona mala v očiach smrť? Oslobodil som ju.“

Bradáč zmeravel strachom, pretože práve skrz kovbojove plece zbadal svoj stratený ruk-sak. Ležal od nich iba niekoľko metrov. Spoločnosť mu robila ostrá mačeta zapichnutá v zemi, ktorú si včera bradáč pribalil na cestu spolu s mapou.

„Potrebujem asistenta. Pole je posiate zombíkmi a sám ich nezvládnem.“

„O čom to kurva točíš?“

Kovboj si priložil k ústam ukazovák a započúval sa do cvrlikania cvrčkov. „Počuješ?“ pristúpil k bradáčovi a so šialeným výrazom v tvári mu pozrel do očí. „Už prichádzajú.“

Bradáč krútil neveriacky hlavou, no namiesto odpovedí dostával iba ďalšie stupídne otázky.

„Bojíš sa smrti?“

„Nebojím.“

„Tak to je dobre,“

Kovboj sa nenápadne presunul k mačete a sotva ju vytiahol zo zeme, už aj ju priložil bradáčovi na krk. „Tá nákaza prišla totiž z ulice - od takej chátry ako si ty! Nakazil si môjho brata, jeho ženu, nakazil si celý svet!“

Bradáč sa rozčúlil posledný krát v živote. „Tebe snáď kurva jeblo!“ Sledoval ako sa mu ostrá čepeľ mačety zatína do krku. Bol to moment, ktorý akoby trval večnosť. Počas svojej cesty spoznal bradáč rôznych ľudí. Dobrých, zlých a ako sa neskôr ukázalo, tak aj šialených. Nikdy ich však nedokázal včas odhadnúť.

Svoju zhovorčivosť pri obedňajšej fľaške vodky trpkou oľutoval. V posledných okamihoch bytia si začal uvedomovať, že keby sa nebol zmienil o tej mape, o prázdnej chatke tam za kukuričným poľom, určite by mal hlavu na správnom mieste.

„Práve som zachránil svet,“ skonštatoval kovboj a s hrdosťou zapichol mačetu do bradáčovej hrudi a jeho hlavu odkopol ako futbalovú loptu. Len čo skontroloval svoj nový ruk-sak, rozhodol sa, že najlepšie urobí, ak počká na blížiacu rano.

Čas si krátil ako obyčajne, čítaním hororovej literatúry. V jednej ruke baterka, v druhej kniha, realitu striedali sny.

V nasledujúce ráno vyskočil z kukuričného poľa starý farmár. „Preboha! Čo sa to tu stalo - v mojom poli?“

Starec sa zdráhal uveriť vlastným očiam. Ležali pred ním mŕtve telá, ktoré už medzičasom začali obletovať muchy.

„Nebojte sa, už vám dajú pokoj!“

„Kto oni?“

„No predsa mimozemšťania,“ zahlásil kovboj uväznený v tajuplných hĺbinách vlastného vesmíru.

Skoro (Beáta Farkašová)

Zomrela som dnes ráno okolo piatej. Dožila som sa sedemdesiatky, čo je podľa niektorých dost. Vedela som, z istých vedeckých výskumov, že ľudia so srdcovými chorobami umierajú v skorých ranných hodinách. Ale keď to prišlo, napriek týmto vedomostiam, ma to dost zaskočilo. Nespala som, lebo odkedy som dosiahla päťdesiatku, spala som len pár hodín denne. Len som tak ležala sama vo veľkej manželskej posteli, tak ako posledných desať rokov, odkedy som ovdovela. Premýšľala som nad tým čo si dnes uvarím na obed, a že by som mohla, ak ma nebudú veľmi bolieť nohy, zísť do knižnice.

Knihy boli moja celoživotná vášeň. Čítala som veľa, to vedeli všetky moje priateľky, ale keď sa ma pýtali čo... len nerada som sa priznávala k tomu, že som posadnutá čítaním sci-fi. Väčšinou to nechápali, a chcela som sa vyhnúť komentárom typu „Sci-fi, v tvojom veku?“ Občas, keď mi bolo trápne, som položartom vravievala: „ja keď umriem, stanem sa novou rozprávkovou bytosťou.“ Na tom sme sa zasmiali, a ja som rýchlo vymýšľala ďalšiu tému na odvrátenie pozornosti. Chystala som sa, že vstanem, veď ma už od ležania boleli kríže. Posadila som sa a spustila nohy dole, keď ma odrazu búracie kladivo zasiahlo do hrude. Pritisla som si ruky na prsia, a pohľad mi zaletel k nočnému stolíku, na ktorom mávam nitroglycerín. Poplašene som si uvedomila, že tam nie je. Ďalšia vlna bolesti mi vyrazila dych a aj pot. Vedela som, že ak ihneď neužijem svoju tabletku, ešte dnes sa dozviem či po smrti niečo je alebo nie.

V panike som rozmýšľala, kde som tie prekliate tabletky nechala, a v zápätí mi došlo, že som ich naposledy užívala v kuchyni. Takže budú tam. S rukami pritisnutými k hrudi, a spoteným čelom som počkala, kým zvieravá bolesť trochu ustúpi, aby som si po ne mohla dôjsť. Cez otvorené dvere na spálni som videla do kuchyne na stôl, premerala som očami vzdialenosť, a povedala som si, že to zvládnem. Ale moje nohy, v tej chvíli ťažké ako z olova, ma doniesli len do polovice. Tam prišlo posledné zovretie, a potom tma. Typické. SKORO som to prežila. Tak ako knihy, tak aj slovo SKORO ma sprevádzalo celým mojím životom. SKORO som si vzala prvú lásku, ale havaroval týždeň pred svadbou. Vydala som sa bez lásky na truc osudu, a SKORO som mala dobrého muža. Keby nepil, a nepodvádzal ma. SKORO som bola matkou. Choroba a komplikovaná operácia ma o túto výsadu navždy pripravili. Taktiež som SKORO vyhrala jackpot v lote, ale prvýkrát po dvadsiatich rokoch som zabudla podať tiket. A takto v tisícich rôznych obmenách ma slovíčko SKORO sprevádzalo až po samotnú smrť. Ale teraz, paradoxne po smrti, mám nádej na niečo iné, lepšie. Ležím tu v tme, a čakám, čo mi prinesie slnko a nový deň. Neblúznim. Aj keď som si to najskôr myslela aj ja sama. Keď som teda v chodbe, na polceste medzi spálňou a kuchyňou, na polceste medzi životom a smrťou padala, celá moja duša kričala: „NIE, takto sa to predsa nemôže skončiť!“

A ani sa neskončilo. Prestala som vnímať váhu svojho starého, zošúvereného tela, prestalo ma bolieť nie len v hrudi, ale necítila som ani bolesti, ktoré boli mojou súčasťou dlhé roky. Padla mi na oči tma, a úplne slepá, ako čerstvo narodené šteňa, som cítila neobyčajnú ľahkosť. „Nie je to zlé,“ pomyslela som si. Napínala som zrak, či nevidím ten tunel, alebo niečo také, ale moje oči zostali ďalej nevidomé. Len pocit, že sa vznášam, bol čoraz intenzívnejší. Práve som si pomyslela, že sa takto budem vznášať asi až do súdneho dňa, keď ma čosi začalo vtáňovať do seba. Absolútne dezorientovaná v tej tme, som ani netušila kam sa to rútim stále rýchlejšie a rýchlejšie. Hore? Dole? Do strán? Tak kam do pekla! Našťastie to netrvalo pridlho. Pred očami sa mi začalo rozjasňovať. Pomaly tmu začali rozriedovať molekuly svetla. Teraz bola okolo mňa hustá hmla, a aj tá sa začínala po okrajoch trhať. Keď zmizla úplne, zistila som, že ležím presne v takej istej polohe, ako keď ma premohla slabosť, a ja som spadla. Aj ma napadlo, že som len stratila vedomie a teraz sa preberám u mňa doma, ale pohľad na mramorovú podlahu pretkávanú zlatými žiariacimi žilkami ma uistil, že

nie. Hmla sa úplne stratila, a ja som prvý krát ohromená uvidela, kde to vlastne som. Bola to miestnosť, ak sa tak dá nazvať. Niečo, čo tvorí tma žiariaca tými istými zlatými žilkami ako na podlahe, ibaže tieto sa menili a hýbali ako niečo živé. Vlastne jediné pevné veci sme tu boli ja, podlaha a stolička z rovnakého materiálu ako podlaha. Uvedomila som si, že ani neviem čo to je, ale najviac zo všetkého mi to pripomínalo sakramentsky drahý mramor, aj keď nebol studený, ba naopak, príjemne hrial. Stále ležiac, zapozerala som sa na meňavú stenu bez uhlov a rohov, obdivovala krásu mramoru pod sebou, keď som pocítila, že už nie som v miestnosti sama. Pohľad mi zaletel k trónu, a videla som, že už nie je prázdny. Zapláňala ju osoba v dlhom, šedom plášti, s kapucňou spustenou do tváre, ktorá sa strácala v tieni. Mlčal. Bol ticho, a ja som bola ticho tiež. Bála som sa, či nie je pre mňa nebezpečný. Či tu nie som nejakým strašným nedopatrením. Prosto som sa cítila ako votrelec. K tomu všetkému sa moje staré telo začalo prebúdzat', a dávalo o sebe vedieť všetkými starými bolesťami. Lámalo ma v krížoch, a vyschlo mi v krku od smädu.

Ale moment. Nič z toho by som predsa cítiť nemala. Či áno? Som mŕtva síce prvýkrát, ale takéto to asi nemá byť. Alebo nie som, a som uväznená v nejakej nočnej more? Spýtam sa toho v plášti? Skúsím. Ved' čo sa mi už môže stať? Bud' som mŕtva, a tým pádom už nech odpočívam v pokoji, alebo spím, a konečne sa prebudím. V podstate sa nie je čoho báť, idem na to.

„Hm, hm“, nesmelo som vydala z vyschnutého hrdla tichý škripavý zvuk, ale skôr než som mohla pokračovať, osoba zdvihla ruku, a dľaňou vystretou proti mne ma umlčal. Trochu dotknuto som sa začala v duchu hecovať, že takto sa predsa nemôže správať, nech je to ktokoľvek. Posadila som sa posmelená hnevom, čo sa vo mne začal prebúdzat'. A práve, keď som sa rozhodla ostro protestovať, vedľa mňa sa objavil pestrofarebný vír. Bol to lievik tvorený víriacim sa vzduchom. Pevnejšie som si pritiahla nočnú košeľu, a z ústami dokorán som fascinovane pozerala na víriace farby. Odrazu zmizol ešte rýchlejšie ako sa objavil, a po sebe zanechal dievča ležiace na... mramore? Bola mladá a bála sa. To sa jej zračilo v tvári, keď sa mi pozrela do očí, a ja som sa v nich skoro utopila. Lútosťou. Chcelo sa mi ju zovrieť v náručí, a vravieť že všetko bude dobré. Ale to som nemohla, lebo sama som mala strach a nevedela som nič. Či? A čo? Má byť dobre. Tak sme chvíľu obe sedeli, báli sa urobiť čokoľvek iné, ako pozerat' sa jedna na druhú. Stará na mladú, mladá na starú. Keď som sa už začala obávať, že toto bude nebudaj môj osobný očistec, sedieť tu a pozerat' na vystrašené dievča, alebo nehybnú postavu v plachte, či do súdneho dňa skúmat' meňavé žilky, ktoré boli doslova všade... pohol sa. Pohol sa, a tak upútal našu pozornosť. Nekonečne pomaly si zložil kapucňu z hlavy, a my sme uvideli čudne neľudského človeka. Hlavu mal bez vlasov, a pokožku až po krk pokrytú tenkými čiernymi vzormi... či symbolmi... či prosto ornamentmi. Nos, líca, uši, dokonca aj široké mäsité pery. Uprel na nás vodnaté oči bez obočia, a prekvapivo tenkým hlasom, tónom zbaveným akejkoľvek emócie povedal:

„VITAJTE! STE PO SMRTI. SOM TU Z POVERENIA VESMÍRNEHO KONTINUA. MÁTE MOŽNOSŤ ŽIŤ V INEJ REALITE.“ Zakrútila sa mi hlava, toľko otázok sa mi tislo na jazyk. No než som stihla položiť prvú, prišpendlil ma pohľadom upretým priamo do očí, tak som radšej sklappala, a čakala čo bude ďalej. Zavrel oči, a keď ich otvoril znova, prehovoril tým hlasom, ktorý som poznala aj za živa od úradníkov. Unudený, nezúčastnený a chladný.

„NEPÝTAJ SA! ODPOVIEM. VESMÍRNE KONTINUUM MÁTE V SEBE, PRETO KAŽDÝ DOSTANE TO, ČO CHCE. V ČO VERÍ. ČOHO SA BOJÍ. V ČO DÚFA. VY STE CHCELI BYŤ... CITUJEM... NOVOU ROZPRÁVKOVOU BYTOSŤOU. PRETO BUDETE. STE DVE. SÚ DVE. PRINCEZNÁ. ČARODEJNICA. TY SI BOLA PRVÁ. VYBERAJ.

Poplašene som lietala pohľadom z dievčat'a ktoré na mňa prosebne pozrelo, na potetova-

nú kamennú tvár človeka, čo ma núti vybrať si, a nedá mi možnosť ďalších otázok.

Na akom základe sa mám rozhodnúť? A prečo dočerta akurát princezná a čarodejníca? Čo keď nič z toho nechcem? Premýšľaj, premýšľaj... čarodejnice sú staré, a ja som stará už veľmi dlho. Ale čo chud'a dievča? Zase sa chcem obetovať! Premýšľaj... tento krát to nepokašli. No a čo, nech vie, aké to je byť stará! Nie, nemám to srdce, ja som už zvyknutá. Tak budem čarodejníca. Dúfam, že aspoň dobrá. Niečo v mojom pohľade mu zrejme naznačilo že som sa rozhodla, lebo než som stihla nahlas vysloviť ako dopadla moja „Sofiina voľba“, znova prehovoril. „TERAZ POČKÁTE NA NOVÉ RÁNO. S NÍM PRÍDE NOVÝ ŽIVOT. VELA ŠŤASTIA. Z poslednými slovami sa miestnosť začala hýbať. Vlnila sa, žilky pod nohami aj okolo nás začali žiariť tak intenzívne, že som musela zavrieť oči, aby som neoslepla. To však nebolo nič v porovnaní z bolesťou, ktorá náhle zachvátila celé moje telo. Počula som ako mi pukajú kosti, a celú pokožku som mala ako v ohni. Napadlo mi, že to všetko pred tým, bolo len nejaké delírium pred smrťou, a toto je už samotné umiernenie. No po chvíli bolesť ustúpila, a zmiernila sa aj žiara za viečkami. Odvážila som sa opatrne pootvoriť oči, a vzápätí som ich vypleštila naplno. Miestnosť sa už nehýbala, pokreslený úradník zmišzol, a predou mnou stála neznáma krásavica, ktorá si ma tiež zo záujmom prezerala. Než mi stačilo čokoľvek dôjsť, objavil sa známy farebný vír, obalil ma celú a vyplul do tmy. Hmatala som okolo seba, a pod prstami som cítila studený kameň. Hmatom som zistila, že aj steny sú kamenné a hrboľaté. Napínala som unavené oči, aby som aspoň trochu odhalila, kde to som. Márne. Tma bola nepreniknuteľná. Unavená som to vzdala a pomaly, štvornožky, som nahmatala kút, kde som sa schúlila.

Ako to povedal? Nové ráno...nový život. Hm tak na ten si rada počkám. Ale kto len bola tá krásavica? Taká by som chcela byť aj ja. Ryšavé husté vlasy, krásna postava... žeby? Ale nie. To predsa nemôže byť to vystrašené dievča. Alebo môže? To znamená... že možno aj ja? Vzrušene som si prešla rukami po tele, a zistila som, že tam, kde boli pred tým záhyby a faldy starej kože, je mladá, hladká a jemná pokožka. Prešla som si rukami po tvári a prsiach a všetko ma ubezpečovalo o tom, že je to tak. Že som znova mladá a možno aj krásna. Možno som sa zmenila ako to vystrašené dievča. Objala som si kolená. rozhodnutá čakať na prvý ranný záblesk, a neprespať začiatok nového života. Zobudil ma chlad čo sa mi zahryzol do prstov a našiel si cestu aj pod môj chatrný nočný odev. Stále bola tma, ale oproti miestu, kde som sedela, bola tma o čosi svetlejšia. Vedela som, svitá. Zostala som na mieste, a pozorovala, ako každou minútou nabera miesto, kde som sa ocitla na kontúrach. Po desiatich minútach mi bolo jasné, že som v jaskyni, či skôr v dutine v skale, a uvedomila som si, aké som mala šťastie, že pri nočnom tápaní som nevypadla von. Celá jedna stena, bol vlastne okrúhly vchod. Aké čudné miesto pre nový začiatok. Prečo jaskyňa? Ako sa odtiaľto dostanem? Hádam len po mňa niekto príde. Bože, ako ja neznášam výšky. Možno po mňa príde, keď vyjde slnko. Určite. Len pokoj. V očakávaní som čoraz netrpezlivejšie hypnotizovala otvor, a čakala až bude dost svetla, aby som videla ako vysoko vlastne som. Krátila som si chvíľu tým, že som si obzerala moje hladké znova mladé telo, a ľutovala, že si nevidím tvár. Odrazu moje nohy zalialo zlaté svetlo, a ja som prekvapene zdvihla hlavu v očakávaní slnka. To čo som však uvidela zaplniť okrúhly vchod, mi zastavilo srdce. To čo žiarilo nebolo slnko, ale zlaté šupiny na obrovskej hlave draka. Otvoril papuľu plnú obrovských zubov, a ja som si stihla len trpko pomyslieť. SKORO som bola rozprávkovou bytosťou. Nemala som svoje rozhodnutie byť čarodejnicou na poslednú chvíľu meniť.

Hlas z temnoty (Stanislav Hoferek)

Asi som sa zle narodil. Čo zle, priamo príšerne. Trpaslík. Baňa. To je taká otrepaná kombinácia. Prečo by mali byť trpaslíci práve v podzemí? Načo trieskať do skál kladivami, sekerkami a všetkým, čo je poruke? Neustále zostupovať nižšie a dolovať šutre, ktoré sú síce pekné, ale príšerne vydreté.

Šomrem si popod nos. Tak, ako dnes ráno a tak, ako celý včerajšok, deň predtým a s malými prestávkami celý život. Cítim sa ako bábka. Nadávajúca bábka. Jedine, keď som bol na ošetrovni, tak mi bolo celkom dobre. Nemusel som sa strachovať, že mi od práce odpadnú ruky a že ma v tme niečo zožerie. Môj život sa nezmení. Bez ohľadu na to, čo tam kdesi v hĺbinách objavím. Som trpaslík a nemám rád bane, baníctvo a o banskom plyne ani nehovorím. Nechce sa mi do lesa či plaviť sa cez oceán, ale ešte viac sa mi nechce plniť tú každodennú rutinu.

Ako minule. Našiel som striebro. A nie hocijaké. Lyžicu! Aj si pomyslím, že mám šťastie. Striebro má svoju hodnotu. A normálne som sa tešil. Predsa len, na striebro nenarazím každý deň. Starostlivo tú lyžicu vytiahnem zo zeme a dostanem na povrch. A tam zistím, že ju iný trpaslík jednoducho zahodil. Iste, u nás sú všetky lyžice sú strieborné, ale aj tak. Čo sú to za spôsoby? Prekliaty konzumný život.

Dnes to vyzerá na pokračovanie trieskania stien. Od rána do večera. Podľa tých hore. V úplnej tme, len miestami zmenenej fackami, je to aj tak jedno. Odrazu začínam niečo počuť. Hlasy. Hlasy z hĺbín. Spúšťam sa nižšie. Tam, kde väčšinou nechodí nikto z nás, s výnimkou tých najväčších bláznov. Sám seba sa pýtam, prečo tam idem. Asi som prepracovaný.

„Poznám tvoje trápenie. Pod'. Pod' bližšie.“

„Kto si?“

„Som odpoveď na všetky otázky. Som svetlom v temnote.“

„Čo to má znamenať? Čo sú to za nezmysly?“

„Pod' bližšie. Neboj sa.“

„Neviem kto si a neviem, čo chceš.“

„Dotkni sa ma.“

„Kde si? Vidím len tmu.“

„Dotkni sa ma.“

„To si už hovoril. Ale kde si? Ty ma vidíš?“

„Vidím ťa. Ešte kúsok.“

Nahmatal som niečo ostré. Niečo nebezpečné. Pociťoval som v to nedôveru, ale moja zvedavosť bola silnejšia. A zvedavosť trpaslíkov je legendárna, tak ako hovoria staré príbehy. Väčšinou sú to tragédie.

Zostupujem ešte o niečo nižšie. To, čo som nahmatal, má ostré hrany. Napriek porezaniu to dvíham. Je to veľké, ale neuveriteľne ľahké. Je to... je to zbraň? Vytáhnem niečo, čo je čierne. Čo čierne, najčiernejšie. Ak také slovo existuje. Je to čiernejšie ako úplná tma a keď sa na to poriadne pozriem s lampou, vidím tmavý meč, posiaty runami. Neviem to vysvetliť. Kvapôčky mojej krvi na tom meči žiaria ako večerné slnko, ktoré si pamätám z ošetrovne.

Chytám meč do oboch rúk a zrazu vidím svetlo. Temné zákutia jaskyne sú bielym palácom. Nepotrebujem fakľu. Zahadzujem ju. Nepotrebujem lano, pretože mám pocit, že letím. Spoznávam celý svet aj s hviezdami, i keď som hlboko v jaskyni. Prestávam poznať strach a začínam poznať silu. Energiu. A odhodlanie, urobiť niečo veľké. Niečo, čo bude v histórii zapísané obrovskými písmenami. Ten meč... je ľahký. Cítim dôveru. Zvláštny pocit. On dopĺňa všetko, čo mi chýbalo. Milujem jeho zvuk pri najmenšom pohybe.

„Dlho si ma hľadal. Teraz som tvoj. Už žiadne musíš. Môžeš, čo chceš. Nikto ti nebude stáť v ceste. Žiadne prekážky a žiadny strach. Žiadne dlhé premýšľanie a žiadna ľútosť. Cesta vpred je na tebe a kto ti bude stáť v ceste, nedožije sa ďalšieho dňa.“

Na nič sa nepýtam. Už nehľadám odpovede. Všetko je kryštálovo jasné. Neobzerám sa okolo seba, viem kam mám ísť. Najbližšia cesta na povrch je priamo hore. Chcem sa naučiť lietať. Teraz hneď. A meč mi to umožňuje. Bez námahy. Postupujem vyššie a vyššie. Stretávam ostatných trpaslíkov, ale nemám dôvod sa im zdraviť. Ako keby ma nevideli. Ešte chvíľu. Áno, to je ono. Som pri vchode. Môžem odísť. Dvaja trpaslíci sú na stráž. Arogantní fúzači mi stoja v ceste. Sekám a ich brnenie nemá šancu. Som rýchly ako blesk. Nikdy som nemal v ruke skutočné zbrane, ale mám pocit, že teraz by som zvládol celý zástup tých najlepších bojovníkov. A celkom sám. Nevidím dôvod na to, aby som otváral dvere. Kúzelným mečom robím z nich robím hromadu polámaných dosiek.

Všetci sa boja, ale nikto mi nejde z cesty. Trpaslíci stoja pred baňou a v zúfalstve sa pozerajú na všetky tie dosky. Nikto sa nepozera na mňa. Tak, ako mi povedal meč. Nikto mi nebude stáť v ceste.

Všetci, čo mi ublížili, odchádzali. Tí ostatní len stáli v ceste. Ostal som len ja. Celá dedina vymrela. Už žiadni baníci a obchodníci. Ženy už nebudú nikoho oplakávať a deti sa nebudú hrať. Ostalo jasné svetlo a temnota za mnou. Som najsilnejší. Som nezničiteľný. Som Strach, Smrť, boh vojny a kat. A som sám. Nepočúvam svoje telo. Počúvam svoj meč.

Odchádzam. Čím ďalej som od baní, tým je sila meča nižšia. Kráčam za osudom, a všetko sa mení na to, čo som poznal. Ráno znovu vychádza slnko a večer prichádza noc. Pevne držím meč. Nepúšťam ho z rúk. Putujem ďalej, cez lúky i hrebene. Nepoznám krajinu. Opúšťa ma svetlo a mám už len čierne myšlienky. Teraz to prišlo. Do cesty sa mi vrátil jeleň a ja som ho jediným seknutím zabil. Tie oči. Niečo mi chcel povedať. Ale nestihol to.

Odkladám meč a zrazu pociťujem hlad a smäd. Najradšej by som zjedol celého jeleňa. Zožral by som ho surového. Ale... moje svaly nefungujú. Nohy ma nedokážu udržať. Natáhum ruku za mečom, aby mi pomohol. Aby ma napravil. Aby... Ale už je neskoro. Koniec cesty. Som sám a bez priateľov. Bez seba samého.

Spomienky (Stanislav Hoferek)

Laboratórium sa plní zvedavcami. K posteli na jej konci sa ponáhľajú špičkoví odborníci. Vynález desaťročia, storočia či podľa iných začiatok konca je upevnený v lebke pacienta, ktorý o ničom nevie.

„Tak už ma nenapínajte, čo ste to vlastne dokázali?“ Pýta sa vysoký muž, ktorý je očividne nenavyknutý na hygienické prostredie.

„Jedinečné zranenie a súhlas jediného rodinného príslušníka sú silná kombinácia, generál. S výsledkom budete spokojný.“

„Chlapče, nemám záujem o milé slová. Chcem činy a fakty. Dokážu naše bezpečnostné zložky to, čo sa požaduje, alebo nie?“

„To je samozrejme otázka ďalšieho výskumu. Skôr, ako sa to potvrdí aj na ľuďoch a s dostatočnou presnosťou je potrebné vykonať ďalšie testy a upraviť prípadné problémy tejto technológie.“

„Potrebujem jednoduchú odpoveď. Áno, alebo nie?“

„Áno... pravdepodobne... pane.“

„My to financujeme a vy nám dávate samé nejasné odpovede. Poznate zadanie a poznate aj to, čo dokážete v prípade zastavenia peňazí. Rozpočty nie sú nekonečné, tak ako moja trepezlivosť.“

„Robíme čo je v našich silách, pane. Nedokážeme vyvinúť technológiu, kompletne ju otestovať a vychytať všetky chyby za týždeň.“

„Zavolajte mi niekoho z tých géniov, čo to celé vymysleli.“

„Je to práca jedného človeka. Nemôžem ho ale zavolať.“

„Prečo nie? Povedz mi rozumný dôvod, prečo nie.“

„Len čo sa do počul, že armáda má záujem o jeho prácu, pokúsil sa zničiť všetky dokumenty a utiekol z krajiny. Zachránili sme, čo sa dalo.“

„Čo potrebujete na urýchlenné dokončenie celého projektu?“

„Bez neho to nebude dokončené tak rýchlo. Bez ohľadu na to, koľko peňazí alebo ľudí na to vyčleníte.“

Pacient sa snažil otvoriť oči. Počul, ale nevidel. Zaujímalo ho, o čo ide. Nebol čas informovať ho o všetkom. Unikátne poškodenie mozgu otvorilo nové možnosti. A to práve jemu. Bývalý vojak už nemá v ruke pušku, ale akési papiere. V hlave chaos a v tele hadičky. To najhoršie je však ostrá bolesť v hlave. Kričí od bolesti, ale z jeho hlasoviek nevychádza žiadny zvuk. Najradšej by zo seba postrhával všetky hadičky, ale pre bolesť a povrazy sa ne-

môže ani pohnúť.

„Vojak! Viem, že ma počujete a nemôžete odpovedať. Vaša vlasť ale potrebuje vašu pomoc!“

Generál začať hovoriť rázne, ale vojak mu neodpovedal. Pôsobil rovnako kľčovito, ako predtým, keď bol sám.

„Dajte mu niečo od bolesti, potrebujem s ním hovoriť.“

„Už mal. Ďalšia dávka by bola len ďalšie zdravotné riziko.“

„Dajte mu to aj tak. Berte to ako rozkaz!“

Štyria pracovníci sa pozerajú na generála. Všetci sú prekvapení. Nikomu sa nechce poslúchnuť priamy rozkaz. Nepáčilo sa im správanie armádneho generála, ktorému očividne nejde o zdravie jedného z vojakov a vyžaduje len odpovede. Po chvíli sa začali pozeráť na seba navzájom. Kto dá ďalšie lieky na tlmenie bolesti? A čo by to všetko znamenalo? Mala by zvýšená dávka nejaký účinok? Alebo by spôsobila ďalšiu v dlhom rade komplikácií?

„Nedám mu ďalšie sedatíva. Nebolo by to správne.“

„Ukážem ti, čo by bolo správne. Ak nemáš odvahu a nevieš sa problému postaviť čelom, tak si niekto iný zaslúži byť vedúcim tohto projektu.“

„Skutočný vedúci odišiel cez hranice. Ak chcete zabiť človeka, ktorý sa nemôže brániť, urobte si to sám.“

„Ty,“ generál pozrel na iného pracovníka, „odteraz si novým vedúcim projektu. Urob, čo je potrebné.“

Už druhý zamestnanec vychádza pod tlakom armády z dverí. Je si dobre vedomí, čo sa stane. Nerieši svoju budúcnosť a necíti sa ako dobrodruh. Už nevie, čo je správne. Na chodbe sa rozprávajú iní špecialisti o iných prípadoch, ale aj tak si myslí, že mu každý rozumie. Pozerá sa do zrkadla. Uvažuje, ako veľmi sa na generála podobá. Následne mu prichádza na um, ako by asi on vyzeral, keby bol zviazaný na posteli a všade by mal hadičky a obvazy.

„Jožko, si v poriadku?“ Prihovorila sa mu jedna zo sestričiek, ktorá sa akurát vracala z vonku. Jozef na nej videl starosti a cítil z nej nikotín, decht a ďalšie zložky jej pravidelnej

desiaty.

„Prečo?“

„Nikdy som ťa nevidela, aby si sa pozeral tak dlho do zrkadla. Trápi ťa ten generál?“

„O tom projekte by si nemala nič vedieť, ak sa nepletiem.“

„Ale viem. Všetci vieme. Ak by to fungovalo, bolo by to úžasné!“

„Úžasné? Čo je na tom úžasné? Pustiť do svojich spomienok armádu.“

„Hovoriš ako Andrej.“

„Možno ho budem nasledovať. Stále hovoril, že radšej odíde na Kubu. Viem, že odišiel a úmyselne aj nám hovoril nesprávne miesto, len aby ho nenašli.“

„Andrej nemusel odchádzať. Mal dobre platený džob a s tým vždy prichádzajú komplikácie. To mal vedieť.“

„Ale to je jasné. Asi pôjdem tiež. Na Kubu.“

„Vydrž to ešte. Ak odídeš ty, bude to riadiť niekto iný a urobí to, čoho sa ty bojíš.“

„Nezabijem človeka v mene akéhosi vojenského pokroku.“

„Možno zabiješ, možno nie. Len si uvedom, čo všetko by sa dalo urobiť. Kašli na armádu, myslí na všetkých ľudí, ktorým pomôžeš. Celý ten zázrak, čo ste dali dokopy, dokáže zosilniť pamäť na niektoré udalosti. Lepšie by si si pamätal všetky tie dôležité okamihy. Prvú jednotku, prvú pusku na škole, sex s tou tvojou, kým ste neboli pohádaní. Všetko. A že to chce armáda ma až tak netrápi a nemalo by aj teba. Zistia, čo kedy videl ktorý vojak. A čo.“

„Lenže uvidia aj to, čo chceš zakryť. Zistia všetko o твоjich blízkych, aby ťa mohli využívať alebo zničiť. Tomu musíš rozumieť.“

„Každá minca má dve strany. Alebo zostaneš na vedúcej pozícii a budeš mať aspoň čiastočnú kontrolu, alebo budeš úplne odpísaný. Vieš, čo by dala každá mamička za to, aby mohla vidieť prvé kroky svojho dieťaťa? Alebo ako by bol rád každý tínedžer, keby presne vedel, kde nechal peniaze a kľúče? Alebo ako rád by si zapamätal všetky tie definície, vzorce a obrázky, ktoré boli na tabuli?“

„Čím viac pozitív nájdeš, tým viac bude aj negatív. Je krásne, čo hovoriš. A je hnusné, čo všetko s tým armáda dokáže.“

„Rob ako myslíš. Pozdravuj Castra.“

Sestrička odchádza a Jozef sa pozerá za ňou. Nie je veľmi pekná a nesedí mu ako človek, ale má pocit, že aj ju si niekto kúpil. V mene... pokroku? Niečo mu hovorí, že by sa mal vrátiť do miestnosti a tam si vybrať jednu z možností. Spolupracovať, alebo dať generálovi jednu do zubov.

Po chvíli uvažovania sa rozhodol vrátiť. Jeden z ďalších pracovníkov už dal ďalšiu dávku lieku na otupenie bolesti. Zatiaľ to prebieha bez komplikácií.

„Rozhodli ste sa zmeniť svoj postoj?“

„Áno, rozhodol. Skúsime na ňom tú technológiu. Samozrejme vás musím vyzvať k trpezlivosti. Nemôžeme niečo tak veľké uponáhľať.“

„S tým súhlasím, ale čas je obmedzený.“

„Vymyslíme nejaký dobrý kompromis, nebojte sa,“ hovorí Jozef a snaží sa generálovi nehládieť do očí.

Pozera na striekačky na inom stole. Vie, ktoré z nich by spôsobili koniec tohto mučenia. Skúša životné funkcie pacienta, ktoré sa ale stále nezmenili.

„Pane, nevieme ako dlho bude toto štádium trvať. Zavoláme vás, len čo bude možné získať nejaké informácie.“

„To je v poriadku, ja si počkám na výsledok.“

„Ale pane, to môže byť aj niekoľko hodín. Vonku sú lavičky. Je odtiaľ vidno dnu.“

„So mnou nemusíš jednať takto vo vaničke. Mám svoje rozkazy a chcem byť tu a teraz.“

„Dobre. Môžeme to využiť. O akú myšlienku by malo ísť?“

„Posledná misia.“

„Aká bola jeho posledná misia?“

„Preto je ten prístroj, čo ste zostavili. Nevieme o tej misii skoro nič.“

„Potrebujeme nejaké údaje, aby sme mohli o nej vedieť viac.“

„Nič neviem. Misia začala a čo sa odohralo, to vie len on. A možno ten úžasný prístroj.“

„V poriadku, zistíme čo budeme vedieť. Musíme získať a spracovať čo najviac údajov. Bude to trvať možno aj týždeň. Roztriedenie rôznych pozitívnych a negatívnych skúseností bude naozaj časovo náročné. Počkajte na chodbe, alebo pokojne môžete ísť domov. Dnes nám nič nepovie ani on a ani prístroj.“

Generál rozhorčene odchádza. Jozef sa pozerá na všetkých svojich kolegov.

„Čo ste mu v skutočnosti dali? Skutočné sedatíva, alebo ten priehľadný roztok s označením sedatíva?“

„Ten roztok. Čo je to?“

„Voda. Čistá voda.“

„Ty si nechal toho vojaka trpieť?“

„Ver mi, fyzická bolesť je lepšia ako psychická. Musíme sa postarať o to, aby armáda nevyžívala túto technológiu. Musíme sa postarať o to, aby to celé nevyšlo.“

„Prečo? Ty si zošalel? Chceš sa hrať na hrdinu, ako Andrej?“

„Niečo vám ukážem!“

Jozef vytiahol zo stolíka papier, ktorý ukrýval medzi starými dokumentami. Je popísaný ručne a vidno, že ho niekto písal v rýchllosti.

ODCHADZAM. IDEM NA KUBU. NEDOVOL ARMADE ABY SA TOHO ZMOCNILA. ZISTIL SOM, ZE TEN GENERAL MA VNUCKU, KTORU NIEKTO SUROVO ZBIL. PRAVDEPODOBNE TEN VOJAK. NEJDE MU O ZIADNE UZASNE CIELE ALE O POMSTU. NA NOM AJ NA JEHO RODINE. ARMADA TIEZ PLANUJE KAZDEMU KRIMINALNIKOVÍ UZ V PRIEBEHU DALŠICH 10 ROKOV VNUTIT PRISTROJ DO HLAVY A NESKOR HO CHCU VNUTIT AJ VSETKYM PODOZRIVIM. JE TO SPIONAZ V MYSLI KAZDEHO CLOVEKA A VSETKY HUMANITARNE BONUSY BUDU NIC V POROVNANI S TYMI NEHUMANNYMI. PRETO MUSIM ZNICIT CELY VYSKUM A DUFAT, ZE SA TO NIKOMU NEPODARI ZREKONSTRUOVAT.

„Čo budeme robiť?“

„Nie som si istý,“ povedal potichu Jozef. „Máte nejaké nápady?“

Stará škola (Peter Šufliarsky)

Pred tridsiatimi rokmi to bolo jednoduchšie. Tie časy mi naozaj chýbajú. Síce sa hovorí, že začiatky sú najťažšie, s odstupom času zistujem, že je to celé ešte oveľa zložitejšie. Nikdy nezabudnem na moje začiatky. Prvá obeť sa vám do pamäti vryje ako guľka do mozgu a zostane tam navždy. A ja rád spomínam.....

Ani objemný výstrih ma neodradil od toho, aby som z vrecúška, ktoré držala, vytiahol kameň s číslom... 14! Zopakovala profesorka Elvíra a podala mi malý batôžtek. Obsahoval drevené kladivo, na pohľad ľahké, drevený kolík - údajne ostrý a rúško, zabalené v sáčku, pravdepodobne nepoužité. V zápätí vytiahla papier s popisom. Teraz som už mal všetko potrebné. Podľa informácií išlo o akéhosi vtipáľka. S takými je to vždy najťažšie. Teoretické časti skúšok pre mňa nikdy nepredstavovali problém, ale prax? To už je o niečom inom.

Rúško nasadené, miestnosť páchla, v ústach nechut'. Nástroje už ležali na kovovom stolíku a nado mnou blikala stará neónka, ktorej nepríjemné bzučanie ma rozptyľovalo. Keďže nás všetkých odviekli hlboko do podzemia, mohol som byť rád aj za to malé svetielko. Predo mnou mramorový kváder, na ktorom sa vynímala prachom zapadnutá rakva s číslom 14. Oprášil som ju a opatrne odkryl veko.

V starej truhle odpočíval Arpád Papundekel. Navzdory očakávaniam vyzeral spokojne. Komický výraz dotváral dlhý nos a husté zrastené obočie, nehovoriac o nezdravej farbe jeho pleti. Súcit musel stranou. Čo už, všetko raz musí skončiť. Zhlboka som sa nadýchol a potlačil všetky pocity. Len čo ruky siahli po náradí, otvoril oči! Aj napriek spútaným nohám a rukám, držal sa statočne. Buď si nevedomoval svoju situáciu, alebo mu to bolo jedno. Radšej som sa držal druhej varianty.

DONG! „Jáj!“

DONG! „Uáá!“

DONG! „Aúúú!“

...čo úder, to výkrik bolesti...

Tieklo zo mňa ako v saune, priskoro ma opúšťali sily. Bolo to úplne iné než na trenažéri. Kladivo v rozklepanej ruke, Arpádov hrudník už zdobil kolík. Profesorka Elvíra reagovala a pohotovo prebehla poza môj chrbát a niečo si zapísala do poznámok. Nebolo ťažké vycítiť jej nespokojnosť. Kolík bol síce zapichnutý na správnom mieste, ale nie dosť hlboko. V prípadoch ako je tento treba ísť na vec silou a nie rozumom.

A preto...

DONG! „V roku 1918 som sa zúčastnil expedícii v Himalájach a videl som Yetiho!“

DONG! „... v 1945-om som asistoval pri pitve mimozemšťana v Roswelli!“

DONG! „...a pred tridsiatimi rokmi, keď som v Írsku krmil kačky, z jazera sa vynorila...“

DONG!

...čo úder, to spomienka na záhady života...

.

Arpádove slová zneli neuveriteľne. Navzdory tomu, že bol uznávaným bádateľom, neostávalo mi nič iné než veriť a závidieť. Jeho súčasná pozícia bola naopak nezávideniahodná. Keby sa toľko nezaoberal záhadami, možno by neskončil ako upír, bohužiaľ každý špás niečo stojí.

Arpád hlasito preglgol dáviac sa vlastnou krvou. Čas bežal a bolo to treba ukončiť. Chráčal len chvíľku, no potom opäť nabral nových síl. Ja ale tiež!

„Ukonči to!“ povzbudil ma v bolestivých krčoch. Ruka sa prestávala triasť, lebo po týchto slovách som si prestal pripadať ako vrah.

Teraz ho konečne oslobodím z útrap života!

DONG! „Už som videl hocičo...“

DONG! „...ale toto...“

DONG! „...je niečo úplne nové!“

DONG!

... čo úder, to pocit blaha...

Posledný úder mu konečne s chrupnutím prerazil hrudník a jeho sen o konci sa naplnil. Dnes spoznal smrť. Už nemusel pozerieť do tmavých stien rakvy. Stal sa jej súčasťou.

DONG! DONG! DONG! DONG!
Chrups! Chrups! Chrups!
DONG! DONG!
DONG...

...znelo z temnôt...

To ostatní žiaci ešte stále zápasili s neľahkou úlohou. Koho premohol súcit, mal jednoducho smolu. Jeden smrteľný úder jednička. Dva údery dvojka. Tri až šesť trojka, viac rán štvorka. Ak Vám upír prežil, mali ste to za päť. Dnes mi stačila aj štvorka. So žiadnym slabochom sa tu nemaznali. Mnohí z nás ani neprešli. Držať diplom z Helsingovej univerzity znamenalo stať sa čestným lovcom upírov. Začali krásne časy. Vytvorili sme skupiny a pustili sa na lov.

A dnes?

Je nás strašne málo, zatiaľ čo našich nepriateľov je stále viac. Zmutovali do mnohých podôb. Niekedy ste mali len upírov žijúcich z ľudskej krvi, no teraz majú niekoľko podôb, vrátane zombie, ktorých vyšľachtili naši skvelí genetici. Už nepomáha cesnak a aj kolík by ste mali zbytočne. Dnešní upíri nemajú srdce. Krv? Kdeže. Pijú nervy, vycuciavajú peňaženky, sú takmer všade a podmanili si takmer celý svet. My to ale nevzdáme a budeme bojovať do posledných síl. Už žiadne kladívko a kolík ako kedysi. Máme niečo presvedčivejšie... strieborné guľky!

BENG! “Robil som to pre vaše dobro!”

BENG! “Ja sa zmením!”

BENG!

...čo výstrel, to klamstvo...

Prelomový rok 2288 (Veronika Valent)

Lucas si kľakol k modlitbe. Chvíľu zotrval v rozjímaní o sebe, svojom živote, práci, ktorá ho v ten deň čakala. Podvedome cítil, že pomoc zhora bude potrebovať. Už mu dochádzali sily. Mesiace blúdil v kruhu a nevidel riešenie. Psychická únava sa zmenila na fyzickú a nevedno koľké ponocovanie v rade nad prácou mu iba priťažilo. Už zrána sa necítil vo forme.

Štíhly tmavovlasý muž zdvihol zrak k holografickému obrazu svojej obľúbenej prorokyne. V jej zvráskavenej tvári bez očí miloval každú črtu. Škaredo-krásna starena sa na neho zhovievavo usmievala. Poznal ju od nepamäti. Vieru v ňu mu vštepovala mama a stará mama. Storočie a splnenie mnohých z jej predpovedí bolo potrebných, aby bola nakoniec uznaná za svätú. Ľudstvu trvalo naozaj veľmi dlho, kým pochopilo, že jej ústami ich samotný Boh chce varovať pred skazou. V 23. storočí nebolo krajiny na Zemi, kde by ju nepoznali a hlboko neuctievali.

‘Ach, Vanga, pomôž mi! Naozaj sa chcem stať nástrojom v твоjich rukách. Dovoľ mi to, prosím.’

Po týchto slovách, ktoré predniesol nahlas do ticha miestnosti, pobožkal Lucas dlážku, symbol Zeme a presunul sa na sedačku opretú o stenu v inej časti moderne zariadenej miestnosti. Nasadil si okuliare a spustil prijímanie správ. Lucas žil roky sám a mal rád najnovšie technické vychytávky. Z času na čas s ním zdieľala priestory bytu osoba ženského pohlavia. Napriek jeho postaveniu, primeranej materiálnej situácii s ním žiadna dlho nevydržala. Nie je jednoduché žiť s introvertom, ktorý si navyše myslí, že je stredobod vesmíru.

Absencia pokojného rodinného života nebolo jediné mínus Lucasovej povahy a povolania. Až príliš ho trápili nedosiahnuté ambície. V dobe, keď priemerný vek človeka vo vyspelých oblastiach pokoril hranicu deväťdesiatky, jeho štyridsaťdva rokov neznamenovalo žiadnu tragédiu. Stále mal viac ako polovicu života pred sebou. Napriek tomu sa jeho frustrácia z roka na rok zhoršovala. Lucas si život večne duchom neprítomného vedca celkom pochvaľoval. Malo to svoje výhody. Okolie mu tolerovalo výkyvy nálad a on sa vyžíval v presvedčení, že jeho obeta na oltár vedy nakoniec prinesie ľudstvu pokrok a jemu nehynúcu slávu.

V práci, bohužiaľ, stále patril medzi „mladé uchá“, pretože starí páni vedci sa urputne držali svojich pozícií až po hrob. Je to nepísaný vedecký zákon, ktorý nikdy neprestal platiť. Na jednej strane bol vďačný váženým kapacitám, že ho prizvali na spoluprácu, ale keby neboli takí skostnatení, mohli byť s výskumom už dávno niekde inde.

Z bezmyšlienkovitého sledovania nudných a ničím zaujímavých najnovších pozemských aj koloniálnych správ ho vytrhol hovor. Rýchlym žmurknutím naň prepol okuliare, myšlienkou dal zväčšiť 3D postavu volajúceho a zložil si aparát z hlavy. Aj keď to už nebolo moderné, on stále uprednostňoval pohľad „z očí do očí“. Obrovská tvár prehovorila: „Prepáčte, že vás takto zrána otravujem. Ale máme problém. Niečo sa poriadne pokašľalo.“

Volajúci muž bol jeho asistent. Mladý chalanisko, ktorý prednedávnom skončil tretiu univerzitu. Lucasa šťvalo, že má lepšie vzdelanie ako on a preto mu občas prideliť poriadne mizernú robotu. Jemu samému sa už nechcelo študovať. Stačili mu dve výšky, dva doktoráty

a jedna takmer hotová profesúra. Okrem laboratória veľa času trávil prednášaním na vysokých školách doma aj v zahraničí. Závídel mu čas na štúdium, ktorý on nemal, až príliš skoro sa vrhol do pracovného procesu.

„Fajn, Pathin, nenaťahuj ma a vysyp, čo sa stalo!“

Vystrašený mladík tmavšej pleti povedal: „Je to moja chyba. Strašne ma to mrzí. Prišiel som do laboratória skôr ako ostatní a chcel som všetko pripraviť na dnešný pokus. Sadol som si k riadiacej jednotke, začal som kontrolovať jednotlivé obvody...“

Jeho nadriadený netúžil počúvať siahodlhé rozprávky, nervózne ho prerušil: „K veci!“

„Prepáčte,“ vyjachtal zblednutý Pathinko, „kontrolka pri AC jednotke signalizovala chybu. Tak som ju opatrne vybral, prehliadol, usúdil, že je len znečistená prachovými a tukovými časticami, ktoré bolo nutné odstrániť. Opatrne som ju položil na stôl a odišiel po čistiaci VAK, do ktorého som ju umiestnil. Ako viete, proces údržby trvá nejaký čas. Chcel som ho rozumne využiť, preto som si odskočil na kávu...“

Podľa nekonečne dlhého úvodu Lucasovi došlo, že sa naozaj stalo niečo vážne a musí ísť okamžite do práce. Vypol projekciu, hodil na seba pracovný odev a z chladničky zobral dva reklamami najodporúčanejšie protenergetické cerekeksíky lákajúce nápisom 'Vyvážené zloženie, vyvážená chuť.' Mal by niekedy zájsť k starej mame, tá ešte vie piecť ich nezdravú obdobu. Tieto mu nikdy nechutili, ale kvôli zdravotným benefitom si zvykol. Varenie a pečenie sa vo všeobecnosti považovalo za nezdravý prežitok a venovali sa mu len pokútني umelci, ktorým nezáležalo na zdraví a dĺžke života. Lucas sa na niektorej z ich predraženejších soirée z času sa čas ocitol. No čo, za umelecký zážitok si musí človek priplatiť.

„Kašli na to Pathin, o desať minút som v laboratóriu. Potom mi dopovieš celú historku.“

„Teslov akcelerátor je v prdeli,“ zahlásil z reproduktorov v celej miestnosti mladík pred tridsiatkou.

Lucasovi prišlo zle: „Ako v prdeli?! Čo ste s ním spravili? Bez neho sme skončili!“

S osudom zmierený bývalý asistent dopovedal: „Profesor Janowski zapol prototyp bez AC-čka. Nastalo prehriatie, malá explózia v konektore a všetko sa vyplo. To bolo šťastie v nešťastí, mohlo to dopadnúť horšie, napríklad výbuchom. Mohli sme prísť o celý prototyp.“

„Ten starý deb...! Pathin, vyhod' každého z laborok a ničoho sa do môjho príchodu nechytaj. Zopakuj mi to!“ skríčal na celý byt ambiciózny vedec, ktorý sa práve dozvedel o obrovskej komplikácii. Musel sa čím skôr dostať do práce a zachrániť, čo sa ešte dalo. Nemienil však asistenta počúvať, ani sa s ním baviť, preto ho nechal nič netušiaceho rozprávať do nevypnutých okuliarov.

XXX

„Niekoľkostotisícová škoda,“ precedil zničený cez zuby. Zlosť ho už prešla, ale hrča v hrdle zostala. Bude ho to stáť mesiace, možno roky, presvedčovania sponzorov, mnoho nekonečne nudných rozhovorov, kým tie prachy vyžobre. Už teraz mu z toho bolo na granie. Bezradne si opieral hlavu dlaňami nad svojím pracovným stolom a horúčkovo uvažoval o tragédii.

Profesor Yanowski si chybu samozrejme nepriznal a všetko zvalil na mladého asistenta, ktorý svoj údel hrdinsky prijal. Po prvýkrát si Pathin vyslúžil Lucasove sympatie. Osobne sa ho zastal pred starcom a nedovolil mu ho na hodinu vyhodiť, ako mal pôvodne v úmysle. Celkom slušne sa pohádali a výsledkom bolo, že sa o neprofesionalite vedenia celého laboratória dozvedia najvyššie miesta. Darmo Lucas oponoval, že to bola nešťastná náhoda. Tú vedci zásadne neuznávajú na rozdiel od jej kladnej priateľky. Na nejakého vinníka bolo treba predsa ukázať a potrestať ho. Za toho skutočného sa musela nájsť uveriteľná náhrada.

Bola hlboká noc. Všetci už dávno odišli, iba Pathin s ním zostal. Nehlučne pracoval na svojej čiastkovej úlohe, ktorú zničenie dôležitej časti prístroja neovplyvnilo. Odkedy Lucas prišiel do práce, nevidel ho jesť. Prišlo mu ho ľúto. Otvoril zásuvku svojho stola, vytiahol krabičku hmyzích čipsov až z pralesov Amazonky s podtextom deluxe. Bol to dar od vysokopostaveného kamaráta v OSN. Otvoril ju a prisadol si k utrápenému chalanovi.

„Daj si,“ posunul pochúťku k nemu bližšie. „S hladným žalúdkom sa síce lepšie uvažuje, ale dnes sa to akosi miňa účinku. Na žiadne rozumné riešenie som neprišiel.“

Pathin zdvihol ubolené oči od „obrazovky“, s rozpakmi sa pozrel na svojho šéfa a povedal: „Ďakujem. Aj za to, že ste sa ma zastali.“

„Máš potenciál. Inak by som to nespravil,“ zahovoril Lucas.

Obaja chlapi hlasito chrúmali chutné lupienky a spoločne hľadeli do neznáma umiestneného v hlbkach projekcie. Jeden zvažoval dať výpoveď, druhý sa zaoberal možnosťou využiť konexie a poslať starca na zaslúžený odpočinok. Priamo intrigovať proti nemu nemohol. Pán profesor by vedel, odkiaľ vietor fúka. Ale nebolo zložité vytipovať si osobu, ktorá by to bola ochotná urobiť za neho, predsa každý vysoko postavený človek má dostatok neprajníkov.

Tok pomstychtivých myšlienok zrazu prerušil Pathin.

„Tak to nahrad' me!“

„Čím?“

Pathin sa prešiel k súčiastke a s bázňou ju chytil. Jej schránka bola mierne zničená, vnútro však odišlo úplne. Na svete boli vyrobené doposiaľ len tri exempláre, aj to na mieru. Každá mala iné rozmery na základe požiadaviek prístroja, do ktorého mala byť vložená. Ak aj zoženú na ňu peniaze, bude trvať ďalší mesiac, kým ju zostroja a odskúšajú.

„Neviem, vyrobme si jednu. Keď toho bol schopný pred viac ako tromi storočiami Tesla, tak by sme to mohli zvládnuť. Máme viac možností, materiálov, prístrojov na výrobu, ako mal on.“

„Ale nie schopností. Chýba nám prax, roboty nás dokonale nahradili,“ namietal Lucas. Popravde, nemal ani predstavu, čím by odstrihol kus plechu. Kvôli vysokému IQ nikdy ani nepričuchol k ručným prácam. Vždy bol zaradený k študentom s vedeckým potenciálom a inak sa k nemu nepristupovalo. Až teraz zistil, aká to bola chyba.

„Zoznámim vás s mojím pradedom. Ak by sme zohnali konštantánovú desaťmilimetrovú cievku, v čom vidím najväčší problém, mohol by sa o to pokúsiť.“

Jeho nadriadený sa zamyslel: „Chceš nahradiť manganín konštantátom? Zaujímavé. Počkaj.“

Strhol mu z hlavy čelenku na ovládanie obrazovky počítača a sám sa dal do hľadania technických zariadení s cievkami spomínaného zloženia. Manganínové nemali potrebné rozmery. Ale do hodiny našiel prístroj na skúmanie jaskynných priestorov, výdutí a prasklín s cievkou, ktorú potrebovali. Malo to však háčik, od jeho výroby sa upustilo pred tridsiatimi rokmi. Neostávalo nič iné ako navštíviť stránky bazárov, starožitníkov a prehľadať ich. Trvalo im nakoniec týždeň, kým zohnali dve, kúpili ich za smiešnych 208 kreditov. Zložili sa na to s Pathinom. Išli napoly. Hoci on nakoniec obetoval svoj polovičný plat, Pathin skoro celé tri mesiace. Obom sa to zdal férový obchod a vydýchli si, keď im robotický kuriér staré súčiastky doniesol. Prišiel čas navštíviť starého otca-kutila.

XXX

Veci nabrali prudký spád. Po zapojení náhradnej súčiastky sa veľmi rýchlo zistilo, že sú blízko cieľa. Po testoch na neživých predmetoch a živých organizmoch prišiel na rad človek. Dobrým zvykom vedcov vo finálnom štádiu pokusov býva osobné zainteresovanie. Do úvahy kvôli veku a zásluhám na oprave stroja boli automaticky vybraní Pathin a Lucas.

„Mal by si ísť ty,“ skromne zahlásil starší z dvojice, „bol to tvoj nápad a bez prastarkého by sme ho nikdy nedokázali dotiahnuť do konca.“

Za posledné štyri mesiace mu jeho asistent veľmi prirástol k srdcu. Potom ako spoznal jeho najbližšiu rodinu, pochopil, že mu niečo v živote chýba. Rodinné vzťahy sa mu takmer rozpadli. Plánoval na nich v blízkej budúcnosti zapracovať. Teda, až keď bude mať trochu viac osobného voľna. Práve prežíval najhektickejšie obdobie svojho života a nielen rodina išla úplne bokom.

„To je síce pravda, pán docent. Ale mne to neprináleží. Vy ste tomu obetovali viac rokov a energie ako ja,“ prvý raz po dlhej dobe mu Pathin otvorene protirečil. V očiach mal napísané, že to myslí smrteľne vážne a že od svojho postoja neustúpi. Nehovoril zo strachu pred svojím nadriadeným alebo samotného pokusu. Naozaj si uvedomoval, čo všetko už človek stojaci pred ním svojmu poslaniu obetoval a cítil jeho sväté právo.

Lucas ho dojata potľapkal po pleci. „Ďakujem, vážim si to a nikdy ti to nezabudnem.“

„Nieкто tu musí zatiaľ dohliadnuť na profesora,“ vtípne poznamenal Pathin a donútil svojho nadriadeného zasmiať sa.

„To je fakt, potrebujem, aby mi tu nieкто kryl chrbát.“

„Nechcem byť drzý, ale zaujímalo by ma, kam pôjdete?“ Spýtal sa mladík, ktorý by ani netušil, kam by sa vybral on. Vedel si predstaviť stovky zaujímavých možností.

Lucas sa na neho pozrel s rozžiarenými očami a odpovedal: „Existuje len jedno miesto, ktoré som chcel vždy vidieť a nebude nás to stáť ani veľa energie. Mladý, poďme do práce. Sľubujem, že ďalší na rade budeš ty.“

XXX

7. august 1996, Európa, malá bulharská dedina Rupite

Lucas sedí namrzený na dvore svojej milovanej svätice. Prešli hodiny, pobyt v tomto čase a priestore sa mu krátil, začínal byť z toho poriadne znepokojený, do jeho odchodu zostávala hodina a niečo, a on ju ešte ani nevidel.

Z dverí vyšiel vysoký, mocný, sivovlasý muž a zakričal: „Ďalší!“

Lucas mal už plné zuby jeho ignorancie, nabral odvalu, postavil sa mu do cesty, aby odhodlane povedal: „Som na rade. Nemôžete ma donekonečna prehliadať!“

Neprijemný chlap si ho premeral a bez mihnutia oka s pokojom profesionálneho vyhadzovača odvetil: „Už som vám trikrát hovoril. Nie ste na zozname. Baba vás prijme, keď bude chcieť. Čakajte!“

„Nie, čakal som dosť! Musím ju vidieť. Okamžite! Nemám čas tu vysedať,“ bránil sa zúfalý vedec. Počítač, ktorý mu zabudovali pred cestou v čase do hlavy a ktorý bol prepojený so šošovkami v oboch očiach, mu simultánne prekladal vety do dobovej Bulharčiny. Všetko, čo v minulosti Lucas zažije sa zaznamená na interný hardisk, ktorý ako jediný mohol prekonať cestu do minulosti. Dočasne zabudovaný počítač mu pomáhal zorientovať sa v prostredí vďaka dátam, ktoré vedci z roku 1996 z oblasti pohraničia Bulharska a Grécka vopred nazhromaždili.

Hlava nabitá informáciami, účes prispôbený dobe. Nikto by na prvý pohľad nezistil, odkiaľ pochádza. Aj oblečenie mal autentické, hoci bolo vyrobené zo špeciálnej biosyntetickej látky, ktorú sa podarilo vyrobiť len prednedávnom a má všetky parametre druhej kože. Pôvodne bola určená pre pacientov s masívnymi popáleninami. Až neskôr bol vytvorený voľnejší variant pripomínajúci šaty. Výroba tohto špeciálneho obleku na jednu príležitosť trvala dva týždne, ale nebude žiaden problém ho po dnešnom použití, tak ako dnes skoro všetko, zrecyklovať na výrobu úplne nového modelu.

Na všetko bol Lucas pripravený. Na všetko okrem fiaska. Ani v najhoršom sne ho nenapadlo, že prvá misia cestovania v čase skončí takýmto neúspechom. Jeho kolegovia sa budú na bezcenných záznamoch na jeho účet poriadne zabávať. To, čo tu zažíval, nemalo nič spoločné s nejakou vedeckou hodnotou alebo aspoň dobrodružstvom. Najskôr stál hodiny na horúcom slnku obklopený teplom a suchom vypálenou krajinou. Dav žien a niekoľkých mužov, ktorí svoje nežné polovičky hneď zrána do zapadákov priviezli, si ho nevšimal a on ich mohol pokojne študovať.

Spočiatku ho dojímalo, ako blízko mali k sebe títo v utrpení spojení ľudia. Počúval ich rozhovory, témy chorôb, smrti sa opakovali dookola. Ženy prejavovali príliš veľa emócií. Spievali, plakali, modlili sa čakajúc. Muži nervózne fajčili a Lucas mal problém nedýchať smrteľný dym, ktorý sa od nich šíril. Po návrate určite bude musieť ísť na detox.

Jeho nervozita sa zvyšovala nepriamoúmerne s časom, ktorý sa mu krátil. Rad sa postupne zmenšoval a cestovateľ sa konečne dostal pred dvere malého dreveného domčeka, ktorý bol „pracovňou“ baby Vangy. Nádej, že ju uvidí, vždy stroskotala na neprijemnom šedivom mužovi, ktorý sa ho rozhodol nepustiť dovnútra.

Po jeho ďalšom výstupe, si rezignovaný Lucas sadol na lavičku v tieni ťahavého hrozna, ktoré chránilo priestor pri dome pred otravným slnkom. Neostávalo mu nič iné iba modliť sa. Robil to úprimne z celej svojej zúfalej duše. Namiesto hodín rozhovorov prosil iba o

možnosť stráviť jednu jedinú minútu v jej blízkosti. Chcel ju vidieť, naživo počuť, chcel dýchať vzduch, ktorý dýchala, chodiť po dlážke, po ktorej chodila, chcel sa dotknúť niečoho, čoho sa zvykla dotýkať. Časť z toho sa mu už splnila na dvore jej domčeka. Bola na dosah a predsa bola stále pre neho nedosiahnuteľná.

Z hĺbky svojho rozjímania o premárnenom vedeckom pokuse, ktorý mohol byť omnoho lepšie využitý, si skoro nevšimol, že z dverí vyšla uplakaná žena. So sklonenou hlavou zachytil informáciu, že je to slávna bosniacka herečka Silvana. Obzrel sa až na zašumenie davu, ktorý sa bleskovo súcitne rozostupoval verejne známej osobe. Potom sa všetky tváre obrátili smerom k domu v sekunde sa ich výraz zmenil od súcitu k obdivu. To ho už prebralo úplne. Pozrel sa ich smerom a na prahu domčeka stála Vanga, ohnutá slepá starena pár dní pred smrťou. Otočená priamo k nemu, ako keby ho videla, povedala: „Teraz môžeš predstúpiť predo mňa.“

Rýchlym obratom udalostí zaskočený Lucas sa zodvihol a nasledoval ju. Spolu vošli do domu, Vanga si sadla do kresla vystlaného kožušinou a „pozrela“ sa z okna na lavičku, na ktorej ešte pred chvíľou sedel nešťastný vedec.

„Ale ti to trvalo,“ poznamenala.

Vtedy nadobudol pocit, že ona ho odtiaľto svojím nevidomým spôsobom pozorovala. Možno počula jeho myšlienky, možno videla do jeho duše. Čo ak celý čas čakala iba na jeho modlitbu? Zrazu sa pred ňou cítil ako nahý a nechápavý. Vôbec nerozumel jej poznámke.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa ani nevediac za čo.

„Nehovorím o modlitbe, hovorím o tvojej návšteve. Skoro si ma nestihol.“

Pochopil, na čo naráža. Dátum jej smrti nastane o štyri dni.

Bezoká, bezzubá žena s hlbokými vráskami okolo úst zobrala kocku kryštálového cukru medzi palec a ukazovák pravej ruky. Pozrela sa niekam hore a akoby sama pre seba povedala: „Už môžete. Pustila som ho.“

Potom sa oprela do kresla a povedala Lucasovi: „Nebudeme sami. Posol nám bude robiť spoločnosť. Roky s ním spolupracujem a pripravoval ma na tvoj príchod. Ale kým nadviažeme kontakt, môžem sa ťa niečo opýtať? Čo si ceníš vo svojom živote najviac?“

„Moju prácu. To čo som dokázal pre ľudstvo. Napríklad túto cestu do minulosti.“

„Zlá odpoveď, brat z budúcnosti. Veľmi zlá. Nechala som ťa stáť na slnku, sedieť v osviežujúcom chládku ratolestí viniča, aby si sa poriadne pozeral okolo seba a do seba. Ty máš zrak, ale pritom nevidíš, čo je zjavné. Lásku. Všetci, čo sem dnes prišli, niekoho veľmi milujú. Niekoho, pre koho chcú ďalej žiť alebo niekoho, kto ich nedobrovoľne opustil a oni sa chcú uistiť, že mu je na druhom svete dobre. Láska, synu, len tak ľahko neumiera. Rodí sa a kým žije milujúca osoba, neumrie. Je to dobro prelínajúce sa cez generácie. Ty mi však pripomínaš opustenú rastlinu umiestnenú v horúcom lete na slnečné stanovisko. Aj tá živorí, prosí o vodu a tieň. Nemá blízku rastlinu, ktorá by čas dňa ju chránila svojím tieňom. Dúfa, že raz bude lepšie. Príde noc a na chvíľu pookreje. Príde deň a peklo nemá konca. Ani ty nemáš nikoho blízkeho, kto by ti pomohol. Si sám a bojíš sa milovať.“

Poodhrnula čipkovanú záclonku a nevidomými očami sa pozrela z okna. „Teraz to nie je také zjavné, pretože nemajú veľa kvetov. Škoda, že si sem neprišiel v júni. Videl by si, ako mi v predzáhradke krásne kvitnú ruže v polotieni viniča. Mal by si byť ako ten vinič a najst' ruže, ktoré ocenia v lete tvoju opateru pred slnkom a v zime ochranu tvojich spadnutých listov, ktoré ich budú zahrievať pred mrazom. Ak budeš ty niekomu oporou, určite sa nájde niekto, kto bude stáť pri tebe.

Čaká ťa ešte dlhá cesta, ale podarí sa ti to. Na sklonku tvojho dlhého života si na mňa spomenieš a dáš mi za pravdu, že ľudí sediacych pri tvojej smrteľnej posteli budeš považovať za svoje najväčšie životné víťazstvo.“

Jej slová sa mu starostlivo ukladali do internej, aj obyčajnej pamäte a dokonca do srdca.

Žena žijúca desaťročia sama prežívala viac lásky ako on. Prenikol ho prudký pocit hanby.

Váhavo otvoril ústa: „Vážim si vaše slová. Ďakujem za radu do života, sľubujem, že sa pokúsím ňou riadiť. Ale neprišiel som sem kvôli tomu...“

Vanga sa chriplavo zasmiala: „Isteže neprišiel. Ani len netušíš, prečo si prišiel. Dostaneš viac, ako si myslíš. Na tvoj príchod som celý život čakala. Sedeli, kľáčali tu ministri, prezidenti dokonca aj sám cisár. Všetkým som bola nápomocná. Aj tebe budem. Prišla som na svet, aby som spojila dve civilizácie. Mňa aj teba si vybral Boh spomedzi ľudí, aby sme nadviazali vzťah s priateľmi. Môžeš sa ukázať. Jeho srdce je už pripravené,“ povedala vzduchu pri okne. Ten sa zavlnil spolu so záclonou a na tom mieste sa zhmotnilo telo zvláštnej bytosti. Mala hlavu, oči, končatiny aj trup, ale nebol to človek. Len niečo, čo ho zdanlivo pripomínalo.

„Zoznámte sa. Lucas a Abrik. Aby si rozumel, som jasnovidka, vidím budúcnosť žijúcich ľudí, ale s ďalekou budúcnosťou ľudstva mi pomáha on a jeho priatelia. To oni mi všetko nadiktovali, oni ma pripravovali na tento deň, na rozhovor s tebou.“

„Teší ma,“ slušne povedal Lucas.

Abrik sa mu privravel priamo do mysle.

„Potešenie je na mojej strane. Budem pokračovať v obraze Vangy. My sme boli doteraz pre vás neviditeľný vinič, ktorý vás z diaľky ochraňoval pred extrémami. Keď ste mali zlé obdobie, nadviazali sme kontakt s prorokom, ktorý vás mal nasmerovať na správnu cestu. Nechceme vás využiť, ani zneužiť. Tisíce rokov sme čakali, kým ste dospeli do vývojového štádia schopného spolupráce s nami. Vďaka prístroju, ktorý ťa sem preniesol, budete môcť cestovať, tak ako my, po iných galaxiách. Nepôjde o fyzický presun. Ty sa staneš otcom cestovania v čase a priestore astrálnymi telami, ktoré spôsobí prudký rozvoj ľudstva. Dovoľ mi, Lucas, dotknúť sa ťa a nahráť presné miesto a čas, kde si vy, Pozemšťania, a my, ľud planéty Vamfim, sadneme prvýkrát za pomyselný stôl ako dvaja rovnocenní partneri.“

Zvedavosť vedca a zároveň malého dieťaťa donútila omámeného Lucasa s dôverou podísť k vysokej svetelnej bytosti a dovolila mu položiť ruku na počítač v jeho hlave. Nič necítil. Nič nepochopil. Prenesené informácie zostali uzamknuté. Horúčkovito rozmýšľal nad ich zabezpečením.

Po skončení obradu sa opýtal: „Prístupové heslo alebo kľúč nedostanem?“

Abrimove ústa urobili pohyb vzdialene pripomínajúci blahosklonný úsmev.

„Problém nie je v hesle, to už dávno poznáš, ale v osobe, ktorá povedie vašu delegáciu. Skús na to nezabudnúť.“

Tesne predtým, ako Lucasov čas definitívne vypršal, mu stará žena stihla povedať: „A ja ti dávam k tomu moje požehnanie. V mene Otca...“

XXX

Heslo naozaj nebol problém, ani upgrade stroja času podľa návodu mimozemšťanov. K stretnutiu malo prísť na planéte v úplne inej galaxii, ale ani vzdialenosť nehrala závažnú úlohu. Presun astrálnych tiel si v praxi vedci vyskúšali v rámci vlastnej galaxie a bez problémov fungoval. Pochopiteľne, jednoduchšie je premiestniť energiu ako hmotu.

Najväčší problém bolo vybrať piatich spomedzi Pozemšťanov, ktorí mali ľudstvo reprezentovať. O štyri miesta sa strhol nekompromisný zákulisný boj. Záujem mali čelní predstavitelia Zeme, kolónií na Marse, aj na Mesiaci, ako aj vodcovia významných politických strán. Lucasovmu inštitútu bolo pridelené jediné miesto, o ktoré nekompromisne bojoval od začiatku. Všetkým bolo jasné, že to robí kvôli vlastnej účasti a akceptovali to. Jemu boli zverené informácie, ktoré k tejto historickej chvíli viedli. Vďaka nemu stálo ľudstvo na prahu nového veku.

Lenže Lucasa stretnutie s babou Vangou, pokornou ženou, hovoriacou myšlienky niekoho iného, navždy zmenilo. V jednom jej dal za pravdu. Najdôležitejšia je láska a všetky jej podoby. Nielen pri tomto rozhodovaní, ale v celom svojom nasledovnom živote, svoje slovo vážený vedec dodržal. A preto piatym človekom, ktorý bol prenesený do inej galaxie na prelomové rokovanie v dejinách ľudstva, sa nemohol stať nikto iný ako jeho najlepší priateľ Pathin.

Galahad (Goran Lenčo)

Perceval, Bors, hľadali ste svätý grál, a napokon ste ho našli v sebe.

Ležal tam, medzi bielymi stenami na bielej posteli, uprostred noci, na hranici smrti.

Srdce mu prudko bilo, akoby na protest, že už onedlho bude musieť navždy utíchnuť. Ťažko dýchal; prerývane, sípavo, smrteľne chorý človek. Triasol sa, hoci nebola zima. Báł sa, strašne sa báł.

Na izbe spali ešte ďalší traja ľudia, nebol teda sám, ale cítil sa tak.

A umieral sám. Ostatne, takto to predsa chcel, nezniesol by pohľad na utrpenie svojich blízkych. Tiež chcel odísť hrdo, bez zbytočného náreku, bez slz. Slzy? Na vankúš dopadala horúca rosa, kvapka za kvapkou. Teraz pochyboval, či je dosť silný na to, aby vydržal posledné chvíle. Zúfalo potreboval niekoho, kto by ho chytil za ruku, kto by mu vrátil odvahu. Nie, sestru volať nebude, nechce cudzieho človeka, nechce zbytočného svedka vlastnej smrti. Pripomínal postreleného umierajúceho vlka, čo sa dôstojne odoberie zhnúť do hôr a na úplnom konci slabnúcim hlasom zavýja na druhov, ktorých opustil.

Už to nebude trvať dlho.

Strach prerástol v paniku.

~ Mám len štrnásť, som príliš mladý, príliš...

Čo keď nič nie je, absolútne nič? Len tma. Za chvíľu ma pohltnú. Zmiznem v pažeráku zabudnutia? Akoby ani nič nebolo, absolútne nič! Lístie, čo odpadne a následne zotlie, obráti sa v prach. Z existencie sa stane nebytie.

Spomínam si na západ slnka za morom. Ten okamih som sa snažil uchovať na večnosť, no pomíne sa so mnou. Načo som potom písal básne? Pokúšal som sa zachytiť nádheru – pravdu, a podeliť sa o ňu s ostatnými. Nie iba zaznamenať vyumelkované prázdne slová. Moje úsilie vyšlo nazmar. Teraz som poznal skutočnú pravdu: nič nebude, pretože nič nie je. Celkom nič.... ~

Panika sa zmenila v hnev.

~ Nenávidím tento život! Nemal nijaký zmysel! ~

Na stene, presne v zornom poli jeho vyčítavého pohľadu visel kríž s Kristom. Videl ho detailne, smutný svit mesiaca nedovolil tieňom, aby zahalili nemocničnú izbu.

Rozplakal sa. Plakal veľmi dlho a veľmi potichu. Čas sa akoby spomalil, prestávky medzi jednotlivými údermi zvona boli čoraz dlhšie.

~ Bože, odpusť mi! Mám len strach. ~

Zvon zmĺkol, ozvena zanikla.

Tma a ticho. Potom ticho vystriedal šepot hudby a tma ustúpila, keď otvoril oči.

Nachádzal sa v rozľahlej katedrále. S bázňou sa rozhliadal okolo seba. Pred ním stál oltár, a nad oltárom bola socha Ukrižovaného. Počul kroky a tlmený spev. Otočil sa. Portálom vchádzal vznešený sprievod. Prvý kráčal mladík, v rukách zvieral kopiju s hrotom sfarbeným od krvi. Nasledoval ho chlapec s kadidlom a za ním išli ďalší dvaja, ktorí niesli svietniky s mnohými ramenami. Potom kráčala panna a s ňou aj svetlo. Dlaňami objímala kalich z tepaného zlata, to ten kalich žiaril jasným svetlom, jasnejším než plamene sviec. Sprievod uzatváralo dievča držiace strieborný podnos. Procesia zastala a rozostúpila sa. Ďalej pokračovala iba panna s kalichom. Podišla k nemu, pozdvihla nádobu ku Kristovej soche, jemne sa uklonila, a potom mu ju podala. Posunkom mu naznačila, aby pokľakol a napil sa. Priložil pery k okraju čaše. To nie je víno!

Tma a ticho. Keď otvoril oči, tma ustúpila.

Zvon, srdce bilo tak pravidelne ako nikdy predtým. Na stene, presne v zornom poli jeho d'akovného pohľadu visel kríž s Kristom.

Vesmírny pútnik (Beáta Plučinská)

Uplynulo veľa pozemských rokov, ako sa zo Zeme odpútala vesmírna loď. Jej cieľom bolo objavovanie nových planét v súhvezdí Maliara. Práve táto časť vesmíru bola malo zmapovaná pretože ležala ďaleko, až pri hranici mliečnej dráhy. Šesťčlenná posádka sa preto už teraz tešila na návrat domov...

V prítmí malej kajuty ležal horúčkou rozpálený Ben. Na poslednej planéte sa mu stala nehoda. Poštípala ho čudný fialový chrobák. Už piaty deň sa zmietať vo svojich nočných desi- vých snoch. Mal neustále vízie o svojej smrti a nešťastí posádky. To všetko spôsobilo, že v spánku vstal a nevediac o sebe si otvoril dvere kajuty. Kráčal po tmavej chodbe. Napoly omámený liekmi, ktoré mu predpísala doktorka. Zastal pri dverách riadiacej miestnosti. Malé svetielka blikajúce od podlahy, odhalili jeho upotenú, strhanú tvár. Kapitán Sun sa práve zaoberal písaním správy o priebehu cesty. Odpil si z kávy a na chvíľu sa zasníval. Boli v celku úspešní. Domov si niesli množstvo odobraných vzoriek z každej preskúmanej planéty, ktorú navštívili. Rastliny, pôdu, drobné organizmy. Ale čo bolo zaujímavé, nikde sa nestretli s tvorom, ktorý by pripomínal aspoň v náznakoch humanoida. Ozvalo sa zapípanie a dvere sa otvorili. Otočil sa aby zistil kto ho to vyrušuje, keď z nenazdajky dostal úder do hlavy. Ten ho okamžite zložil na podlahu. Ben sa naňho vrhol, zovrel mu hrdlo akoby ho chcel zaškrtiť. V očiach mu blýskalo číre šialenstvo. Nezmyselne pritom vykrikoval:

„Všetci tu zahynieme! Ale ja vás oslobodím!“

Sun bol síce mohutný chlap, ale toto nečakal. Napoly omráčený schytil ho za ruky a snažil sa ho zo seba striasť.

„Prestaň! Spamätaj sa, si na lodi, tu ti nik neublíži!“

On však vôbec nevnímal. V jeho chorej mysli, bola túžba ničť a zabiť.

Na ich krik dobehol Patrik, ktorému práve začínala služba. Chcel ho rýchlo odtiahnuť, no nedarilo sa. Preto zo steny zvesil zbraň. Všetky tam mali uložené a nastavené na omráčenie. Namieril naň, no nestihol streliť, pretože Ben sa rýchlo otočil, skočil po ňom a zbraň mu vytrhol. Vtedy z nej vyšľahol záblesk. Patrik stihol odskočiť a lúč dopadol tesne za jeho chrbát rovno na obslužný panel, kde ihneď silno zaiskrilo. V momente sa spustil poplach. O malú chvíľu dobehla zvyšná posádka. Doktorka pribehla posledná. Medzitým ho chlapi už spacifikovali na zemi. Kľakla ku nemu a pichla utišujúci liek. O chvíľu už ležal pokojne a bez pohybu.

„Pre istotu ho spútajte a odneste do jeho kajuty!“ rozkázal kapitán a utrel si zakrvavené čelo. Liliana mu ho rýchlo obviazala.

„Nebojte sa Sun, nie je to vážne,“ utešovala ho.

On len mávol rukou.

„Rozumiem,“ povedal a jeho pohľad zablúdil na pult z ktorého sa dymilo. Miestami zaiskriilo a kryt bol zoškvarený. Mali šťastie, že nevypukol požiar.

„Práve teraz sa to muselo stať pri našim návrate domov!“ rozčúlene povedal. „Po tom čo sme toľko nového videli a zažili,“ pokýval neveriacky hlavou. „Nakoniec nás zničí vlastný človek.“

Pozrel na ostatných. „Musíme zistiť rozsah poškodenia čo najrýchlejšie!“

Okamžite sa pustili do diagnostiky prístrojov a hlavného počítača. Dve hodiny im trvalo kým zistili, že je prepálený rozvádzač regulácie, tretieho plazmového motora. Taktiež im to poškodilo prístroj na replikáciu jedla. Sun zbledol. Tušil čo to znamená. Ich loď poháňaná už len dvoma motormi, nemohla nabráť potrebnú rýchlosť. Okrem toho, že sa im cesta domov poriadne predĺži, problém s jedlom musia okamžite vyriešiť.

„Čo budeme robiť?!“ rozrušene sa ho pýtal Marek.

„Máme jediná možnosť a to späť do hybernačných komôr,“ odpovedal. Teraz budeme hľadať najbližšiu životaschopnú planétu, na ktorej by sme mohli pristáť a opraviť poruchu. Počítače naprogramujem tak, aby nás prebudili, keď k nej dorazíme. Je to naša jediná šanca.“

Pochopili a nenamietali. Vedť to nebolo prvýkrát, čo takýmto spôsobom prekonávali veľké vzdialenosti. Bena uložili do spánku ako prvého. Pre istotu ho pripútali, aby ich po prebudení neohrozil. Kapitán si ľahol posledný. Dúfal len, že takto neostanú navždy.

Čiernym vesmírom plávala kozmická loď. Život na nej už dávno utíchol a len svetielka po okrajoch naznačovali, ich trúfalú nádej.

Prešli necelé tri mesiace, keď sa loď automaticky zastavila. Pod nimi sa v diaľke objavila neznáma planéta.

Palubný počítač začal budiť posádku, podľa vopred určeného programu. Po niekoľkých hodinách od zobudenia, začali prípravu na pristátie. Sondu ktorú ihneď vyslali, im poslala údaje o zložení atmosféry. Keďže bola dýchatel'ná, mohli zostúpiť bez obáv.

„Tak priatelia,“ povedal kapitán. „Je čas vyraziť.“

Koráb začal pomaly schádzať dole. Posádka sedela pripútaná a nemo pozorovala cez malé okienka, ako sa k ním pomaly približuje neznáma zelená vegetácia. Asi kilometer nad zemou znenazdania vleteli do neskutočnej hmly. To nečakali a nestihli preto rýchlo zareagovať. Náraz lode na zem bol prudký a všetci cítili ako sa po nej kľžu. Neustále narážali do stromov, ktoré sa pred nimi objavovali. Keď zastavili nastalo neskutočné ticho, až sa ho báli prerušiť. S námahou otvorili zaseknuté dvere a to čo videli, im doslova vyrazilo dych. Okolo nich stáli mohutné vysoké stromy. Za nimi sa tiahla ohnivá stopa, ktorú zanechali pri pristávaní. V povetrí bolo počuť šum rôznych zvukov. Oni sami so svojou dochrámanou loďou, vyzerali ako malý fliačik v obrom lese. Oproti tomu všetci cítili, že sú ľahší. Ich váha sa tu zmenila. Pochopili, že gravitácia tejto planéty je menšia, ako boli zvyknutí. Bolo už

šero a preto kapitán pre istotu rozmiestnil okolo lode bezpečnostné skenery. Potrebovali sa takto chrániť pred nevítanými hosťami.

„Ráno si obhliadneme okolie a pozrieme škody na lodi.

Liliana v ten večer neskoro odchádzala od svojho pacienta. Konečne sa upokojil. Vonku už vládla tma, keď si unavene ľahla na lôžko. Dívala sa cez okienko, ako sa kolíšu konáre stromu nad ňou. Mala strach, pretože dnes prvýkrát sa kozmická loď dotkla cudzej Zeme. Doteraz dolietavali na skúmané planéty špeciálne vybaveným modulom. A materská loď, ich vždy čakala na obežnej dráhe danej planéty. Napokon musela zaspať, pretože keď otvorila oči bolo už vidno a jej kajuta sa kúpala v slnečných lúčoch.

Ráno sa všetci stretli u kapitána. Tam vypracovali núdzový plán.

„Marek spolu s Richardom si pozrú loď v akom je stave a dajú mi vedieť,“ povedal kapitán.

„Ja s Patrikom preskúmame oblasť okolo nás. Liliana ty tu ostaneš a dáš pozor na nemocného Bena. To je zatiaľ všetko.“

Tak sa všetci rozišli, aby splnili rozdelené úlohy. Po prehliadke zistili, že loď je poškodená viac než sa zdalo. Pretože pri dopade na Zem, im ešte aj trup lode praskol. Bola to vážna komplikácia a neveštila nič dobré.

Už štvrtý deň sa tu takto morili s opravou, ale zatiaľ bezvýsledne. Napriek tomu sa nechceli vzdávať nádeje. Cez deň na nich neustále svietilo čudné biele slnko, ktoré nemilosrdne páliło. Za ten čas zistili, že rôznorodý život, sa tu začína súmrakom a trvá až do rána, kedy zapadnú dva mesiace, ktoré osvetľujú nočnú oblohu. Preto sa im pohyb cez deň, zdal celkom bezpečný. Ďalšie ráno, ako obvykle opravovali trup lode obaja mechanici, keď sa po okolí ozval poplach. Kým si uvedomili čo to znamená, za ich chrbtami pristál obrovský tvor s mohutnými blanitými krídlami. Ich výkriky hrôzy sa zmiešali s jeho nepríjemným piskotom vo chvíli, keď oboch prikryl svojimi blanami. Aj Liliana to začula a okamžite vybehla von. Tam ostala stáť skamenená hrôzou. Oproti nej sa krčila príšera, ako z nejakého zlého sna. Tvor otočil hlavu priamo k nej. Jeho svietiace oči zažiarili nenávisťou. Všimla si, ako mu spod očí vytrčajú tri dlhé zuby a pod nimi ďalšie čelustie. Bol sivý a z chrbta mu viseli ostne. V momente schytil nešťastníkov do svojich obrovských pazúrov a vzniesol sa s nimi do výšky. Kapitán s Patrikom na tie výkriky hrôzy tiež dobehli, ale už neskoro. Uvideli ho, ako odlietava preč. Začali ihneď do neho strieľať, ale dravec sa iba mykol a letel ďalej.

„Doktorka, ihneď sa vráť do kajuty a zaisti za sebou dvere,“ rozkázal kapitán.

Nato sa obaja muži rozbehli do neľútostnej džungle. Vo vnútri poškodenej lode ako stratené deti, ostali jej poslední obyvatelia. Ponorení do vlastných myšlienok čakali a dúfali. Vonku sa už zotmelo, keď sa muži vrátili. Prišli sami a boli nesmierne unavení.

„Kapitán?“ pozrela na neho.

„Lutujem,“ povedal. „Nenašli sme po nich ani stopu.“

Vyhŕkli jej slzy. Vtedy Patrik k nej pristúpil a bez slova ju objal. Pritúlila sa ku nemu. Po-

trebovala cítiť ochranu a oporu.

„Musíme odtiaľto. Inak umrieme,“ šepľa ticho.

„Myslím, že to bude problém. Poškodenie lode je príliš veľké,“ povedal kapitán. „Ale ne-smieme sa podať beznádeje.“

Sun odkráčal do svojej kajuty. Lahol si na lôžko a slzy smútku sa mu tlačili do očí. Hrôza posledných dní a poznanie, že sa asi nedokážu vrátiť, ho zasiahla veľmi hlboko. Napriek tomu vedel, že musí ostať oporou svojim priateľom. V tú istú noc na hrubé sklo Benovho okna dopadol tmavý tieň tvora, ktorý sa na neho díval svojimi červenými očami. Nešťastník sa od strachu nezmohol ani na výkrik. Senzory ihneď zaznamenali pohyb na trupe a okamžite spustili poplach. Sun s Patrikom začali prehľadávať loď. Vtedy zistili, že Ben zmizol. Sklo z okna jeho kajuty bolo deravé, akoby ho niekto polial žeravinou. Na podlahe našli niekoľko kvapiek krvi. Mohli už len tušiť, že sa tu odohrala ďalšia tragédia. Tej noci už nik nezažmuril oči a spoločne v kapitánovej kajute ozbrojení čakali na úsvit.

Po prebdenej noci sa dohodli, že budú pokračovať v hľadaní svojich priateľov. Ešte vždy sa nevzdávali nádeje.

„Pokiaľ nenájdem ich telá, tak ich nemôžeme len tak odpísať,“ povedal Sun.

Poriadne vyzbrojení sa ponorili do neľútostnej hustej vegetácie. Kráčali dlho a po ceste si všímali rôznorodé vtáčie druhy a aj to, čím sa kímia. Takto si boli istí, že plody ktoré zjedia nie sú otrava. Zošerilo sa, keď narazili na vyšliapaný chodníček. Okamžite zbystrili pozornosť.

Patrik ktorý kráčal vpredu odrazu znehybnel. Zazrel totiž skupinku postáv. Schovali sa do vysokej trávy a odtiaľ ich pozorovali. Boli to zvláštne bytosti. Celé telo mali pokryté modrými šupinami a zahalené koženými zásterami. Ich hlavy, boli neprimerané veľké a krk bol hrubý a dlhý. Ruky a aj nohy mali zakončené širokými pazúrami.

Práve postávali pri nevelkom jazierku a lovili niečo ako čierne hady.

„Pravdepodobne sú to tunajší domorodci,“ šepol kapitán. „Skúsme sa s nimi zoznámiť.“

Vystrel sa v celej svojej výške, aby si ho všimli. Keď ho zbadali, na chvíľu ostali stáť v úžase. Potom ako na povel, všetci zutekali.

„Počkajte!“ kričal na nich, ale po nich už nebolo ani stopy.

Stál tam bezradne nevediac čo ďalej. Zotmelo sa úplne a oni pochopili, že domorodci sa nevrátia. Rozhodli sa, že túto noc prespia v korunách stromu. Tam aspoň na chvíľu budú v bezpečí.

Našli si pohodlné konáre a snažili sa zdriemnuť. Liliana sedela pritúlená pri Patrikovi. Toto nešťastie ich veľmi zbližilo. Kapitán sedel oproti nim a na perách mu pohrával úsmev.

„Aspoň sa tu obaja našli,“ pomyslel si v duchu. Potom hlasno poznamenal:

„Zajtra ich pôjdeme pohľadať znovu. Potrebujeme tu spojencov. Sami by sme tu dlho neprežili. V našej vesmírnej lodi pomalý už nič nefunguje.“

Len čo sa rozbiežilo, vydali sa po stopách domorodcov. Kráčali v rannom slnku už hodinu, keď počuli tlmené kroky. Tie sa približovali priamo k nim. Keďže nevedeli čo sa deje, vytiahli zbrane a ukryli sa za najbližší hustý kriak. Neďaleko od nich prebehlo malé, udýchané domorodé dieťa. Niekoľko metrov za ním ho prenasledovala chlpatá šelma s tromi rohmi na hlave. Bolo úplne jasné, že ho práve lovy. Bolo len otázkou niekoľkých minút, kedy sa na unaveného dieťaťa vrhne. Neváhali ani sekundu a okamžite vystrelili na dravca. Zviera zasiahli priamo do hlavy a ono padlo už na zem mŕtve. Dieťa pred nimi zakoplo a zrútilo sa na zem. Bolo úplne v koncoch. Skrútilo sa do kľbka a celé sa chvelo. Lillian sa ku nemu zohla a ponúkla mu fľašku s vodou.

„Neboj sa,“ usmiala sa na neho. Jemne ho pohladila po hlave. Pomaly sa upokojilo a spýtať sa na ňu pozrelo. Dotklo sa jej svetlých vlasov a jemnej kože. Otvorilo ústa a vydalo hvízdavý zvuk.

V hustých krovinách pred nimi sa odrazu ozval lomoz. V momente sa objavili dve vysoké bytosti. Pozerali so záujmom na zabitú šelmu a tiež zahvízdali. Zdalo sa, že týmto zvukom sa dorozumievajú. Dlhú nad tým pokyvovali svojimi hlavami. Napokon dvihli dieťa na ruky a naznačili našim pútnikom, aby ich nasledovali.

Po pol hodine sa už nachádzali v ich osade. Bola postavená vysoko v korunách stromov a medzi jednotlivými chatrčami, boli poprepájané úseky z rebríkov po ktorých chodili. Len čo sa tam objavili všetko naokolo začalo hvízdať. Z vrchu nad nimi sa spustila tenká lavička, tiež upletená z lián. Nastúpili a oni ich vytiahli hore. Privítal ich viditeľne najstarší obyvateľ a tlačil rovno do svojho príbytku. Na ich veľké prekvapenie, tam našli svojich strategických mechanikov. Ležali ubolene na drevených lôžkach, ktoré boli vystlané širokými žltými listami. Výkriky radosti boli obojstranné. Tam sa dozvedeli, čo sa im prihodilo. Okrídlený netvor ich po chvíli pustil, pretože bol zranený a nevládal ich dlho niesť. Mali šťastie, že ich pustil vo chvíli, keď prelietavali ponad husté konáre stromov. Dopadli pomerne dobre. Mali síce nejaké pomliaždeniny, nič však vážne. Neskôr ich našli tunajší domorodci a zobrali zo sebou.

„A Ben je tu tiež s vami?“ spýtal sa kapitán.

Prekvapene pokývali hlavami.

„No, aspoň ste to obaja prežili. Zdá sa, že tunajší obyvatelia už vás poznajú, tak nás s nimi zoznámte.“

Posádka lode ostala u svojich domorodcov ešte niekoľko dní a potom sa všetci vrátili napäť k lodi. Nemohli ju len tak nechať samotnú. To čo ale uvideli ich odrovnalo. Plechy po celom obvode boli vytrhané neznámym silným tvorom. Vnútrajšok ktorý nebol prišraubovaný, bol rozhodene všade po okolí. Vyzeralo to tak, akoby nejaká neznáma sila sa chcela na nich vyvrátiť. Kapitán si bezradne sadol na zem. Kým predtým ešte dúfal, že sa vrátia, teraz

to už ale nebolo možné a oni tu musia ostať. Pozrel na svojich priateľov a v ich očiach čítal to isté. Tu znenazdania vyskočil a dal sa prehliadať loď. Z uzavretej skrinky vytiahol nepoškodenú malú sondu. Oči mu zasvietili nádejou, keď povedal:

„Až sa nám podarí vyslať sondu, tak sa môžeme ešte po čase vrátiť domov. Zakódujeme do nej správu o našom stroskotaní a budeme dúfať, že dôjde k našim. Hádám sa dočkáme záchrany.“

Po jej vypustení si pozbierali nepoškodené a ešte stále dôležité veci a vrátili sa späť k domorodcom.

V jeden teplý večer sedeli okolo ohňa naši ľudia Zeme. Patrik a Liana sa opierali o seba a s láskou pozorovali svoje najmladšie dvojčky, ako sa ihrajú s ostatnými deťmi v osade. Ich tváre už zostarli a vrásky odhaľovali ťažký život, ktorý tu neustále prežívali. Ostatné ich deti už boli dospelé a stali sa plnohodnotnými obyvateľmi tejto planéty. Prešlo už dvadsaťpäť rokov od chvíle, kedy tu museli pristáť. Každý zo zvyšnej posádky mal svoj vlastný život. Kapitán po roku zomrel pri love divého zvierat'a. Obaja ich priatelia sa tu oženili a majú vlastné deti, ktoré boli zmesou človeka a mimozemšťana. A tak unavení svojím životom, sa občas stretávali pri ohni, aby si zaspomínali. V tú noc práve zazreli v diaľke nezvyčajné ostré svetlo, ako zostupuje z neba dole na miesto, ich už zabudnutej lode. Rozrušení týmto javom vyskočili. Srdcia sa im rozbúchali nádejou. Potom sa však pozreli na seba a v tej chvíli si už neboli takí istí, že chcú odtiaľto odísť. Veď tu prakticky prežili celý svoj život.

Mier v duši (Ivan Tron Kučera)

Miguel mal strážiť 5-mesačného brata Ramína. Nakukol do jeho kolísky, ale nebol v nej. Vybehol von. Na verande našiel schúlenú anakondu.

Anakonda v džungli nemá prirodzeného nepriateľa. Samica je schopná vrhnúť stocentimetrové mláďatá. Ich počet sa líši, ale existujú legendy o vrhu s desiatkami mláďat. Ani sekundu sa o ne nestará. Už behom prvých dní začínajú loviť menšie ryby. Nie je jedovatá, je niečo horšie - má dozadu otočené zuby, takže je takmer nemožné vyslobodiť sa z jej papule. Našťastie majú tie mrchy aspoň toľko úcty, že spravidla predtým, než začnú obeť žrať, ovinú ju a zadusia. Sympatickejšie sú už len komodské draky... Anakonda koristi trávi celé mesiace. Schúlená, stočená. V pokoji. Majestátna, obludná a príšerná. Pani hadov. Táto merala štyri metre a mala vypúlené, škvrnité brucho. Hystericky začal kričať, ale nikto ho nepočul.

Had sa zobudil. Anakondy nemajú sluch, ale cítia vibrácie. Schmatol mačetu, priskočil k nej do bezpečnej vzdialenosti a dvoma silnými a bleskovými seknutiami jej odťal prednú a zadnú časť tela. Pozrel na zduťte brucho. Počul o prípadoch, keď obeť ešte žila, keď ju vyťahovali z rozpáraného plaza. Toto však nebol ten prípad: z brucha vykĺzol Ramín, no už šťastie strávený. Pokožku na telíčku mal rozožratú od žalúdočných štiav anakondy.

Miguel nikomu v dedine nič nepovedal, len si nabrusil mačety a odišiel do džungle. Ďaleko za hranice, kam nikto nechodil. Na tých miestach vládla zlá atmosféra a opice tam na vás z výšky veštecky ziapali a triasli korunami ako keby vedeli, že je to vaša konečná.

Miguel sa z džungle vynoril o desať rokov a v očiach mal niečo, kvôli čomu sa mu všetci vyhýbali. Nikdy nikomu nepovedal, prečo tam išiel. Všetci si mysleli, že sa zbláznil... a dozaista to svojím spôsobom bola pravda. V skutočnosti mal ale veľmi pragmatický, prísne realistický dôvod.

Išiel sa tam zmieriť s duchom svojho bračeka.

Upír (Ivan Tron Kučera)

Slnko zapadlo už pred mnohými hodinami a mesto spalo; v stredu o jednej ráno neboli v uliciach ani mačky.

Upír nespúšťal z chlapa pred sebou zrak. Ešte pár metrov a dostane ho.

Chlap však odrazu zrýchlil krok, akoby vycítil nebezpečenstvo. Upír teda tiež pridal do kroku. Už ich od seba delilo iba pár metrov. Ešte chvíľku a má ho.

Nešťastník zahol do úzkej, tmavej uličky.

Upír tiež. „Hej!“ zreval pobavene, načiahol sa po chlapovi a schmatol ho za rameno. Cítil jeho pot. Dráždilo ho to. „Pozri sa na mňa, keď sa s tebou bavím.“

Chlap poslúchol jeho výzvu, otočil sa mu tvárou v tvár a bez jediného slova mu vrazil oceľový kolík priamo do srdca.

„Whistler. Volám sa Whistler, ty sviňa.“

Útok (Stanislav Hoferek)

„Povedz mi svoj názor,“ veliteľ sa pýta jedného zo svojich poradcov.

„Elfov je veľa. Pri hlavnej bráne je ich toľko, že priamy útok by bola samovražda.“

„Čo navrhuješ?“

„Útok na vedľajšiu bránu. Tam ich je menej. A hlavne, tú pozíciu je omnoho ťažšie udržať.“

„To vieme my. A vedia to aj oni. Budú predpokladať útok na zraniteľné miesto. Urobia všetky protiopatrenia.“

„Ak to stihnú,“ hovorí poradca.

„Viem, že sa dokážu pohybovať rýchlo. A nemôžeme zaútočiť na obidve miesta naraz.“

„Možno áno. Mali by sme zaútočiť na obidve brány. Aspoň jednu z nich tak môžeme dobiť.“

„Za cenu obrovských strát? Dobiť sa do pevnosti a v nej bojovať proti presile? To je vylúčené!“ Veliteľ nervózne prešiel z pokojného hlasu do beznádeje. Má svoje rozkazy a má armádu, ktorá už neraz slávila veľké víťazstvo.

„Môže byť jeden z útokov len tak. Naoko. Na odlákание pozornosti. Navrhujem zaútočiť s malou časťou armády na hlavnú bránu a našu hlavnú silu sústrediť na tú vedľajšiu. Tú dobijeme. Alebo môžeme skúsiť tretiu možnosť. Urobiť si vlastný vchod. Na tomto mieste je hradba najslabšia.“

„To je nápad. Budeme sa snažiť presvedčiť elfov, že našim cieľom je ten obranný val. A plnou silou udrieme na vedľajšiu bránu.“

„Výborný plán, vojsko očakáva vaše rozkazy!“

Prešlo niekoľko hodín. Armáda zaútočila s obliehacími strojmi na zraniteľný múr a väčšina vojska udrela na vedľajšiu bránu. Presne to, čo si elfovia najviac želali. Celé okolie vedľajšej brány bolo pokropené horľavým olejom a na víťazstvo potreboval národ lukostrelcov jediný šíp.